

LYŠKÁNORA 28

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1050 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Ironie z lesů * Modlitba k Dubu * Pád Velvennoru * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

„...Řízený požár lesu prospěje...“
Horký adept na druida, Klabzej Myšilov,
milovník lesa

„...Tady zas vystoupila ironie z lesů...“
Arkuss Dettor k Myšilovovi

„...Chtěl bych se zeptat. S tou inteligencí, pomůže
mi někdo?...“
Kryšpín Pěnipírko

„...Místo šatů má rukavice...“
Darlen Moorhedd

„...Já jsem Traskatul Drtinosa. Taková
asymetrická postava. Asi metr vysoké, asi metr
široké, asi metrák vážící...“
Traskatul Drtinosa

Ironie z lesů

Klabzej Myšilov

Milí spoludruziníci. Původně jsem ani
nechtěl tento článek psát. Zdá se mi totiž, že
vysvětlovat něco, co je snad každému rozumně
uvažujícím člověku zřejmé, je trochu pod úroveň.
Navíc způsob, jakým stěžovatel svou nevoli
projevil a důvody, které ho k takovému jednání
vedly zdají se mi poněkud trapné a nedůstojné.

Nicméně přijmu fakt, že je mezi námi
nespokojenec a budu se snažit ozřejmit i věci

notoricky známé. Jako vydavatel Lyškánory jsem
byl panem Kryšpínem Pěnipírkem kritizován za to,
že v listu otiskují jenom příspěvky, které se mi hodí
a které nejsou zaměřeny proti mně. Možná toto není
přesný výrok dotyčného pána, avšak vzhledem ke
skutečnosti, že Pěnipírko namísto aby svou výtku
projednal přímo se mnou, po vzoru zlých domovnic
stěžuje si jak jinak než v mé nepřítomnosti, mně
nedává jinou volbu, než uvést ho tak, jak jej znám
z doslechu.

Jelikož mám alespoň mlhavou představu
o způsobu uvažování dotyčného hobita, začnu od
úplného začátku a pokud možno jednoduše.
Lyškánora je družinický časopis. Na jeho stránkách
jsou otiskovány příspěvky členů Nurnské družiny a
těch, kteří s ní mají něco společného. Autor
takového příspěvku jej nejdříve napíše a potom
předá tomu, kdo družinický list vydává. Články se
otiskují v neopravené podobě, tudíž bez
pozměňování obsahu a formy. Tento fakt může za
všechny potvrdit kupříkladu pan starosta Burbbag
a věřím, že i všichni ostatní. Nicméně. Každý
časopis má svého vydavatele. To není žádná
honosná funkce nebo známka příslušníka vyšší
společenské vrstvy. Vydavatel prostě vydává. A
tomu úkonu se říká práce. Zjednodušeně se dá říci,
že jsou lidé, kteří pracují a lidé, kteří se práci
vyhýbají. Vzhledem k tomu, že chovám
družinickou tvorbu v opravdu velké úctě, snažím se
ji zprostředkovat sobě a ostatním v ucelené formě,
která je čtenáři přívětivější. Dávám tedy dohromady
Lyškánoru. Kdybych to nebyl já, byl by to někdo
jiný. Někdo, kdo se nezabývá malichernostmi a
raději přispívá ke společnému dílu. A společné dílo,
milý Pěnipírko, se jmenuje, pokud to nevíš,
Nurnská družina.

Tak tedy - příspěvky. Ať se ozve jediný
autor, jehož příspěvek nebyl do listu zařazen, a já
sním svůj klobouk i se všemi amulety, které na něm
jsou. Můj klobouk je opravdu odporný, ale já jsem
si jist, že se nikdo nepřihlásí. Snad jen dosud
nechápatící Kryšpín Pěnipírko. Pak se tedy ptám
přímo. Jsi snad autorem textu, který nebyl otištěn?
S čistým svědomím mohu odpovědět i za tebe.
Nejsi. Tak kde se v tobě, milý hobite, bere
odhodlání ke krokům, které se snažíš podnikat? Je
za tím vším snad nějaký jiný záměr? Nejspíš ano.

Odkud vítr vane? Co malého Pěnipírka
tolik žere? Nejde-li tedy ve skutečnosti o
Lyškánoru, může jít jenom o nějakou závist vůči mé
osobě nebo o komplex osoby vlastní. Co mi však
Pěnipírko může závidět? Jako dobrodruh mu
nemohu být konkurentem. Jsem druid Myšilov,
který má za sebou ostudnou minulost žebráka a
jsoucno zástupce ocasu družiny, jenž víc než k
užitku je břemenem. Tedy zatím. Rozhodně však
nepožívám o nic větších výhod než Kryšpín sám.
Rozhodl jsem se jít cestou, na které rozhodně
Pěnipírkovi nepřekážím. Kráčím trnitou pěšinou k
vyšším druidským cílům a lesnímu duchu
Smrkenovi. Není to rozhodně žádný med. Lidé se
mi ve své nevědomosti posmívají. Mezi nimi
nejvíce právě Kryšpín Pěnipírko. Ale je to v
pořádku. Byla to má volba a svou cestu jsem si
vybral sám. A s nějakými těmi překážkami, jako
každý soudný člověk, musím počítat.

Ve svém rozboru se tedy dostávám k
jedinému možnému vysvětlení. Hobit zřejmě trpí
krizí osobnosti. Zdá se mu snad, že všechno co činí
se mívá účinkem? Že není slavný jako ti kteří jdou v
čele a nasazují životy i pro něj? Zdá se mu snad, že
je považován za packala, ačkoli je ve svém řemesle
a lidském životě jeho pravým opakem? Snad by si měl
uvědomit, že nikdo ve skutečnosti není takový, jak
ve své zaslepenosti sám sebe vidí. Většinou záleží
na tom, jak jej vidí ostatní. Nastavit tvář zrcadlu je
občas dobré.

Je to těžké se nesmát člověku, který s
váznou tváří do kuše láduje suchary, protože se
prostě spletl. Který je ve svém zlodějském řemesle
natolik zručný, že během jediných dvou
samostatných akcí jednou namísto elegantního
odemčení záhadné truhly ztratí jakési pastí a
podruhé je při vloupání na cizí pozemek chycen

majitelem, protože jeho tiché plížení, kterému se
prý učil v rychlokursu, je slyšet na míle daleko. Je
těžké mít ve vážnosti někoho, kdo hlavou myslí až
po té, co je na to upozorněn. Myslím, že takovému
(ani komukoli jinému) nikdo cituji „s inteligencí
nepomůže“.

Vzhledem k tomu, že jsem psaním
tohoto zhořla zbytečného textu unaven, a vy, čtenáři,
zřejmě také, chtěl bych celou věc uzavřít shrnutím.
Do Lyškánory nadále budou psát ti, co do ní chtějí
psát. Uveřejňováno bude nadále vše, co splňuje
rámeček Lyškánory, ať už se to komukoli zrovna hodí
nebo ne. Druida Myšilova nikdo nepřinutí, aby psal
články proti sobě. O takové hovadině odmítám
diskutovat. Druid Myšilov bude druidem, protože to
chce. Bude používat hlavu, protože ji má. A ať bude
jakákoli, bude jeho. Víc nemám co říct. Doufám, že
to pan Pěnipírko pochopil. A snad taky pochopil, že
myslet se musí hlavou. A kdyby ne, co na tom?
Třeba jde z mé strany jenom o hloupou ironii z lesů.

Modlitba k Dubu

Klabzej Myšilov

Dube
Věrnéj Dube
proč mi nezpíváš
proč mi nešumiš větvemi a listím?
Proč ani nezapláčeš?
Jsem snad nehoden tvé přízně?
Jsem snad špatný lesů syn?
Málo jsem tě o půlnocích vzýval
a laskal tvé vrásčité kořeny?
Málo jsem spínal ruce k duchům
a opěvoval krásu tvé koruny?
Málo jsem tě miloval?
Mlčíš, strome
stále mlčíš, Netečný
jsi věru tichý společník
Já dál tě budu blažit svými dary
dál ti budu teskně vyprávět
až srdci tvému mě se zžělí
až poznáš, že jsem přítel tvůj
a jsem tě hoden
to si pamatuj
Jsa v dřevo oděn vlastním dnes
i druidskou hůl

Pád Velvennoru

[1043 Eodel Zivril]

Prolog

Jsem Eodel Zivril, skromný válečnický učedník, toho času prodlévající na gruntu svého bratra Eowena, jemuž ve vsi Liscannor nikdo neřekne jinak než Velká Huba, muže, který prodal svou čest za občanství a sekeru. Jakožto nejmladšímu z členů Numské družiny a zároveň rodáku z krajů angwarrských připadlo mi dle vyprávění svědků sepsati strašný příběh, který se udál na sklonku roku 1043 v zemi Velvennor. Předem chci předeslat, že vyprávění to bude smutné, hrůzostrašné, vždyť následky tamního dění pociťuji i já sám, jakožto i mnoho dalších. Vinou několika zdánlivě bezvýznamných událostí se dalo do pohybu soukolí zkázy, jež ve své konečné podobě způsobilo nezadržitelný pád království Perrimova, strážce staroangwarrských tradic. Předem se omlouvám za případné odchýlení od pravdy, leč celá ta podivná historie je obestřena dodnes neobjasněnými záhadami. Proto v takovýchto místech příběhu budu se přidržovati svého, byť možná neobjektivního náhledu.

Midolasův černý den

Byl ponurý začátek podzimu. Obloha nad městem, barvy připomínající kalenou ocel, nesla předzvěst prvních plískanic a nočních přízemních mrazíků. Osamělý jezdec projel numskými branami a nedůvěřivě si prohlížel chodce na ulicích. Byl malý, zaprášený s rozevlátým nazrzlým vousem. Na první pohled trpaslík. Jmenoval se Nark. U trhovce s mořskými rybami se hrdlením severským přívzvukem dotázal na hostinec, kde by mohl nechat odpočinout svému tělu. Masivní velvennorskou zlatkou zaplatil obchodníkovi za mlčení a odcválal přímou cestou k hostinci U prasete, známé to zájezdní krčmě. Objednal si pokoj a oddal se těžkému přerývanému spánku. Měl strach a právem.

* * *

Toho dne projela numskou branou zajímavá skupina jezdců. Už jejich vzezření vzbudilo u vartujících vojáků podezření. Šestice kudůků na pohublých koních je v těchto krajích

dosti neobvyklým úkazem. A vypadá-li někdo jako ten nejprostší sedlák a přitom je ověšen zbraněmi od hlavy až k patě, potom dvojnásob.

"Vaše jména a cíl cesty, pánové", dotázal se s podezíravým tónem v hlase zaprášený úředník z okénka výběrčího mýtného. Tři vojáci královské stráže zaujali výstražné pózy. Kudůci zůstali v sedlech, jen jeden obratně sesedl a přistoupil k okénku. "Bleška, pane, vůdce karavany. Todle sou pánové Čilimník, Hadinec, Plašek, Bloník a Soumraček, všechno čestný mužové, za kerý se můžu zaručit. Nurnem jenom projíždíme a pokračujeme na jih dółu do Wallimoru". "Na karavanu moc nevydáte, když nevezete žádné zboží", pátravě si úředník prohlédl zbytek jízdy od hlavy až k patě. "Živíme se námezdním hubením vlkův a rosomákův, ctěnej pane", odvětil Bleška medovým hlasem a zatvářil se co nejvíce venkovsky. "Věřte, že o takovéto podivné existence nemáme v naší zemi převelký zájem", prohlásil opatrně mýtný, poznačil si jména pocesných a za jejich jména vtiskl pečetku Průjezd. Stejným pergamenem obdařil i Blešku a upozornil, že na průjezd Gwendarronem mají pouze tři dny. Šestice pomalu vjela do města. "Jakže se menuje ten hajzl, Bleško?", zeptal se polohlasem olysalý kudůk jménem Plašek. "Tuším že Narw. Má zrzavou kšticí a holou řiť". Soumraček se ponuře uchechtl. Na Numském rynku se šestice rozjela všemi směry.

* * *

Liscannor. Hostinec U hrocha se otfášal salvami smíchu. Ne že by bylo nějak obzvlášť plno, to ne, v lokále mohlo být nanejvýš nějakých pět šest lidí, vesměs obyvatel zde pronajmutých pokojů. Předmětem bujarého veselí byl vytáhlý a proplešatělý elf jménem Midolas. Klátil se na rozvrzané stoličce a po požití tří žejdlíků Jeremiášovy chmeloviny měl poněkud neposlušný jazyk a zakalený zrak. "Ty hele, Nollande, mám si koupit spíš tu železnou zásobu a nebo spíš tu čerstvou, co je lepčí?", polácal elf po rameni mladého barbařiho válečníka, předčítaje přitom obchodní leták numského řezníka Jelita mladšího. Salva škodolibého smíchu. "Podívej se, Midolasi, především je lepší si koupit zásoby až když jedeš na nějakou cestu. Ted'ka to fakt nemá smysl, to by ti do tý doby zplesnivělo". "Aha, to chápu. Ale když to vezmu čistě teoreticky, kdybych jako někam jel, kerá z těch zásob je lepčí?". "No já bych řek že železná. Víc vydrží a navíc je to už tak zažitý", vmísil se do hovoru Nervor Chinský, malý kudůk,

kterého vdova po jeho bratrovi vyhodila na ulici, takže musel chtít nechtít vzít zavděk jednou z Jeremiášových zablěšených světnic. Nutno dodat, že blechy chytil hned druhý den svého pobytu a není chvíle, kdy by nějakou na svém těle neuložil a ne zaklením nerozlousl mezi prsty. "No jo, ta železná je sakra drahá. To já si rači koupim tu čerstvou a ušetřim na podvlíkačky", zamyslel se spořivý elf nad Jelitovým ceníkem zboží. "Chá, a za tři dny se ti zkazí a budeš žrát zelené shnilej blaf", zařval mocně elf Herbert Álfheimský, válečný veterán, který už na výpravy nechodí, tloustne a na živobytí si vydělává praním ponožek a onucí. "A ty, Herberte, to se mi něco stane, když budu jíst zkažený jídlo?", otázal se přiblíblý elf důvěřivě. "Seš pitomej, nebo co?", zarazil se Herbert, nevěda, zda si z něj hraničář Midolas netropí žerty, "Když budeš žrát vejkalý, tak se akurát pobleješ a chytneš lepru nebo podobný svinstvo". "Já sem si to myslel. Jó a eště otázeku. Je to hodně těžká nemoc chytnout lepru nebo podobný svinstvo? Já sem totiž hraničář a moh bych se vyléčit, že jó?". U hrocha to zaburácelo tak mocně, že se kamenné stavení otfášlo v základech. "No sem přece hraničář nebo né?", zatvářil se nechápavě hlupák Midolas, ostuda všech elfů. "To musíš vědět nejlip sám", pokýval nešťastně hlavou Nolland. "Já myslím že sem hraničář". "Drž už hubu, vole", zařval Herbert, jemuž došla trpělivost a začal tápat v paměti, jakže zněla čarodějná formule na kouzlo apage. Midolas se urazil a opustil lokál.

Smutno je elfu, jehož urazili. Brouzdaje krajem, neznaje jiné cesty zvolil tu k Nurnu. A tam jej potkala osudová příležitost dokázat svým druhům, že za něco stojí, že je to rozhodný a schopný muž. Osud mu přihrál do cesty nuzáka Puchlapa, sezónního ledaře z numských doků.

"Dejž vám to dobrej den", smekl Puchlap obnošenou čapku z výprodeje. "I vám, pane", opáčil mrzutě Midolas, vyseknuv přeučtovu poklonu. "Du dobře na Lyškánor?". "Jistě, jistě. Tam za kopcem". "To byste mi moh poradit. Hledám jistýho pana Jorka". "Jork, Jork", zadumal se dobrácký elf, "V Liscannoru žádnéj toho jména nežije". Puchlap se zakabonil. Inu zapeklitá situace. "A náká Nurská společnost tam néjni?". "Myslíte Nurnskou družinu?", zaradoval se Midolas, "Já sem Numskej, jeden z nich". "Ó jéje, tak to si ušetřím štreku", zaradoval se hloupý Puchlap, který, vzdělání nemaje, mínil samozřejmě že si cestu ušetří, ne ušetří. Ale co na tom. Gwendarroňan se s

gwendarroňanem vždycky nějak domluví. "Mám pro vás takovej vzkaz. Nákej pan Narw se s váma chce sejít dneska v noci na Centrálu. Máte dát znamení zeleným světlem. Prej de vo nevodkladnou záležitost'. Jó, a nikomu ani slovo. Jako hrob, říkal ten chlápek, jako hrob". "A ještě takovou otázeku, co je to vlastně ten Centrál?". "Numskej centrální hřbitov přece, drahej pane".

* * *

Krochta Moskyt, starosta liscannorský, právě se svou paní a dětmi obědval na terase za domem, když se vynořila Midolasova rozčuchaná hlava zpoza živého plotu. "Tss, tss", zasyčel Midolas a znovu zaplul do křoví v obavách, aby jej nezmerčila paní Moskytová. "Tss, tss, tss", vypouliily se dvě veliké oči v roští. "Prosim tě, Krochtáčku, už čtvrt hodiny se nám válí ve křoví ten podivín od Hrocha", pošeptala paní Moskytová svému muži. "Vím o něm. Děti, nevíšimajte si ho. Je to blázen, ale mouše by neublížil. Nenecháme si zkazit dobré jídlo". Midolasovo syčení však onedlouho rozčílilo starostu natolik, že vstal a dobráckého elfa vytáhl za šos ven. "Co si to dovoluješ, lézt mi na pozemek?". "Zelený světlo, zelený světlo", začal kottat lapený elf, obezřetně se rozhlížeje do všech stran a nabízeje panu Moskytovi usopený balíček pšeničných oplatek, "Zelený světlo na krchově, ale jinak mlčet jako hrob!". Není divu, že s ním starosta vyrazil dveře a pohrozil mu šatlavou. V té chvíli se Midolas rozhodl, že na numský hřbitov půjde sám. A předtím si v Nurnu nakoupí pořádnou výstroj, koně a hlavně zásoby. Nikdo neví, co se z toho může vyvrbit. Ze svého pokoje vytáhl věrného psa Bleka a ještě ho pro jistotu seřezal holí, jak ho to učili v hraničářské škole při výcviku krocení divých šelem. Blek, statný ale hloupý pes, podal pánovi packu na důkaz oddanosti. Jak je psáno v hraničářské příručce, cvičený pes je nejměrnějším pomocníkem dobrodruha.

* * *

Numský centrální hřbitov, tmavá noc. Midolas, ověšený starou tornou z výprodeje nacpanou zásobami a různými použitými zbraněmi a nepotřebnými předměty obešel obloukem kovaná vrata a zamířil podél východní zdi. V ruce třímал otlučenou lucernu s okenicemi. Byl to levný a dobrý nákup, liboval si. Až na handlře s koňmi. Kůň, jakožto hloupé zvíře, mu přišel opravdu drahý, povzdechl si, šlapaje pěšky. Onedlouho se Midolas asi na třetí pokus úspěšně přehoupł přes zeď a

seskočil mezi rovy. Zažehl světlo, které přes zelené lité sklo roztančilo okolí hrůzostrašnými stíny. V dálce byl signál opětován. Hraničář vytáhl kuši a pomalu se propíléal vpřed. Svist, svist! Všechno se sběhlo tak rychle, že elf překvapením ztuhl. Ucítil prudkou palčivou bolest v lýtku. Z otevřené rány trčel šíp! Věrný Blek s děsivým štěkotem vyrazil vpřed a zmizel ve tmě. Midolas odhodil lucernu, ta se rozbila a zhasla. V nastalé tmě a svistotu šípů se nic nechápající Midolas rozhodl pro bezhlavý belhavý útěk, při němž poztrácel většinu svého vybavení. Je otázkou, zda ošklivé rány na těle způsobily šípy, či prudké nárazy do kamenných náhrobků. Nutno však poznamenat, že ve chvíli, kdy zmatený elf přepadl přes okraj hrbitovni zdi, byl více mrtvý než živý. S funěním se odplazil do bezpečí bezinkového keře a vyčerpáním usnul. Z dálky se ozvalo Blekovo smrtelné zakňučení. A potom už jen ticho.

Brzy k ránu se Midolasovi, probuzenému nočním chladem, podařilo dobelhat se k Liscannoru a pokradmu dosíci bezpečné postele v pokoji hostince U hrocha. Tam vysílením z hraničářského zaříkání nad svou bolavou nohou upadl do mrákot.

* * *

Dalšího dne v Liscannoru nikdo protivně zvědavého hraničáře Midolase nepostrádal. Zatímco v horečkách spal jako dudek, den se přehoupł, naplněn poklidným venkovským životem. Teprve následujícího rána, ještě za kuropění, kdy všechno spalo, probudilo hobitku Atalju nesmělé klepání na dveře. "Pane, ste tam?", zachroptěl hlas zvenčí. Atalja, obávaje se snad násilného vniknutí nějakého nemravý, celou vahou hobitího tělíčka pověsila se na závoru. "Ale tady žádnéj chlap nebydlí", zapípala roztřeseným hláskem. "Tak to pardón, slečinko", zaskuhral ten venku, "Hledám potrhlýho elfa". "To bude nejspíš pan Midolas odvedle", oddychla si Atalja. "Děkan, slečinko".

Rány na dveře probudily zakrváceného Midolase až po notně dlouhé chvíli, ale přesto se rozhodl dělat mrtvého brouka. Nevěřil už nikomu a ničemu. Škemráni zpoza dveří však bylo neodbytné, proto se rozhodl muže vpustit. Byl to Puchlap, bezdomovec zubožený z nezdravého života v docích. Nepořádku, který vládl v elfové skromné světnici s jedním zaprášeným oknem s výhledem na polorozbořenou kuželkárnu nevěnoval přílišnou pozornost a přešel hned k věci. "Pane, vod pana Narwa sem taky dostal zaplacenou, abych zjistil, jak dopadlo vaše střetnutí na kerchově". "Byla to

léčka", zachroptěl unaveně elf, "K žádnému setkání nedošlo. Jen se mě někdo pokusil zabít a muj Blek to vodnes na životě. No jo, chudák Blek, já na něj pro všechny ten zmatek dočista zapomněl. Ale co, byl to jen pes". Puchlap se zadumal, mocně se drže za prošedivělé skráně. "V takovym případě sem vám měl předat poselství, jak vono to bylo...". "Povídejte", nastražil zvědavě uši elf. "Měl u Tuškáru tam kde teče Temnice v lesu Chandúr, tak to bylo...", vzpomněl si Puchlap, ale paměť mu činila jisté potíže, "V Olborský zemi pod bubaráckou bránou, pán Gzimák, tak to řek ten Narw, pán Gzimák, nebo něco v tom smyslu". "Uf", odfrkl si Midolas, jemuž chladně myslet dělalo vždycky problémy. "Nó, to je všechno. Svý prachy sem si vodsloужil, takže sem čistej a nevázaněj", zaradoval se Puchlap a odkráčel společně se svým přítelem Pitvorem, který vartoval na úzké zšeřelé chodbě, pojídaje chlebové skrojky. Hraničář Midolas únavou z přemýšlení opět usnul.

* * *

Barbar Nolland, následován hobitkou Ataljou, oděnou do průsvitné noční košilky, a hostinským Jeremiášem, jenž oba dva bezdomovce přistihl v lokále, jak olizují pípu a zalarmoval světnice, vyrazil dveře Midolasova pokoje a trojice vpadla dovnitř. Krvavý elf, pohroužen do tvrdého spánku se ani nepohnul. "Fuj, to je puch. Mělo by se tady vyvětrat", ohmula nos hobitka a rozeběhla se k oknu. Jeremiáš s Nollandem v obavách vytáhli Midolase z postele. Brzy se do lokálu seběhl snad celý Liscannor a unavený elf pod palbou otázek začal vyprávět trochu zmatečný příběh nočního dobrodružství. "...Ale kdybych si koupil koně, mohlo bejt všechno jinak", zakončil historku elf. Brzy po poledni dorazili do vsi i Aedd Ruindorský a Dyni Longodon, žijící na samotě u moře. Osedlali koně ihned, co se jim ta podivná zvěst donesla. "To Midolasovo poselství mi nejde na rozum", prohlásil lupič Aedd, když vyslechl celé vyprávění znovu, "Je docela možný, že to hraničář celý pomotal. Ani bych se nedivil, je to vyhlášeněj liscannorskěj blb". "Nejlíp bude, když se za tím záhadným Narwem vypravíme sami", ozval se malý pan Longodon.

* * *

Nebylo těžké zjistit, že Narw bydlí v hostinci U praseta. Stačilo se zeptat pár lidí. Taková zpráva o příjezdu cizince se roznese vždycky rychle. Hostinský ochotně sdělil, že pan Narw obývá pokoj číslo dvanáct a koně má ustájeného v přístavku na dvoře. Podle použitého platidla se dalo

usoudit, že trpaslík přijel z Olvornu. "Ta Olborská zem bude nejspíš Olvorn, Midolasi", otočil se na elfa Aedd strohým tónem. "Já nevím, mám v hlavě jak po zemětřesení". "Známa věc", zabručel Trblot Vratigllad a pohládl si potetovanou pleš.

Dveře Narwova pokoje byly pootevřené. Griffin Linfalas odstrčil veřej. Hostinský s křikem odběhl pryč. Malá místnost byla plná krve. Pokoj zpřeházený, prohledaný. Uprostřed leželo nehybné tělo nazrzlého trpaslíka. "Je umučeněj a studeněj jako kus ledu", přerušil ticho Krochta Moskyt, prohlížeje si vypálené iniciály na trpaslíkově zuboženém těle. "S.V., co to může znamenat?", prohodil alchymista Dyni. "Netuším", ozval se Nolland. Atalja si dřepla, udělalo se jí trochu mdlo. Nurnští však na tomto místě dlouho neprodleli. Umluvili se na tom, že pana Narwa pomstí a podívají se záhadě na zoubek. K tomuto účelu byla svolána porada na druhý den po ránu v hostinci U hrocha. "Koně a výstroj s sebou", upozornil Trblot Vratigllad méně zkušně dobrodruhy.

* * *

Co se dělo v hostinci U hrocha není potřeba nikterak rozvádět. Za zmínku stojí pouze Midolasovy úporné prosíky o zapůjčení koně a zpráva, kterou přinesl zvědavý Dyni Longodon z Numu, to že po panu Narwovi se sháněli nějakí kuduci a před dvěma dny prý koňmo opustili město severní branou. "Jede se do Olvornu, je to naše jediná stopa", rozhodl Krochta Moskyt, služebně nejstarší družiník. Jakýmsi záhadným způsobem se ve vsi objevil opilý muž divokého zjevu, představiší se jako Mistr a projevíví zájem o členství na výpravě. Pánové Moskyt, Aedd a Griffin v zubožené osobě s notnou dávkou fantazie poznali pana Alwynna, mistra cechu Bílé Ruky, na něhož je v Gwendarronu již po několik let vydán zatykač. Nutno dodat, že tím, že nikdo z nich neohlásil Alwynnův příchod příslušným úřadům, dopustili se porušení zákona ve smyslu skrývání uprchlého zločince a napomáhání k útěku. Je smutné, že zákon obchází i samotný liscannorský starosta, představitel místní státní moci. Korupce kvete v každé době. Nurnské společenstvo podle svých tradic zvolilo vůdce, jímž se stal mladičský Nolland, nezkušený válečnický nedouk. I tato událost je na považenou a možná, že se stala základním kamenem blížící se katastrofy.

Bitka v Rybí kostře

Olvorn je malá země ležící na severské přímořské kupecké stezce mezi Mondragonem a Mubarrathskou říší. Kraj je to chudý, pln prostého divokého lidu. O národu, žijícím z barbarských tradic, toho nelze mnoho říci, snad jen fakt, že barbarské kmeny si vydobily krvavou nezávislost nad ostatními rasami během lidového povstání v letech 1021 - 1023 známého jako Tharbekhův odboj, stojí za zmínku. Přilehlé kraje, neohraničené přesně vytýčenou hranicí, spadají pod volnou vládu starostenského úřadu ve stejnojmenném městě Olvorn. Správní zřízení lze tedy charakterizovat jako svobodná území města Olvorn včele se starostou jako nejvyšším zákonodárcem. Je však třeba uvést, že v důsledku vývoje v okolních zemích mezi barbarským lidem sílí myšlenka na vytvoření pevnějšího a těsnějšího správního uspořádání, včetně vytýčení hranic a založení silné cvičené armády.

* * *

Na mostě přes divokou řeku Rawwanil, uznávaném to hraničním přechodu z Mondragonu, se nurnská jízda ocitla po dvoutýdenní úmorné cestě vcelku obývanými a stabilními kraji. Jenom pár slovy bych se rád vrátil k vyčíslení členů výpravy. Nepříliš silnou válečnickou část skupiny představoval novopečený vůdce barbar Nolland a trpaslík Trblot Vratigllad, velvenorský rodák s trestním záznamem za zabití v hospodské rvačce. Léčitelskou, tedy dosti důležitou skupinou byli chorobný kradaf a šmírák Tanris z Áltheimu a naprosto neschopný hraničář Midolas. Za alchymisty lze vyjmenovat věčně opilého oplzlíka Alwynna Bílou Ruku, přesporního Dyniho Longodona a Nervora Chinského. Nelze opomenout také schopnou a ostřílenou dvojici zlodějů, Griffina Linfalase a Aedda Ruindorského, doplněnou o něžnou hobitku Atalju. A na konci výčtu není potřeba komentáře - Krochta Moskyt z Bažiny, největší z čarodějů Nurnské družiny, zvaný někdy též, samozřejměj potajmu, magické hovado. Tedy sečteno a potvrzeno, jedenáct hrdlořezů schopných všeho, leč nejednotných a tedy i zranitelných.

Průjezd mýtem, zejména díky barbarskému původu vůdce Nollanda, proběhl bez jakýchkoli jedovatých poznámek a úškaleků ze strany místních vojáků. Městský lomoz pohltil znavené jezdce jako jáhelná kaše dlabanou lžící. Ač na mostě nedošlo k žádnému slovní šarvátce, na městském tržišti na sebe nenechala dlouho čekat. Při získávání zpráv o šestici kudůků, pravděpodobně zodpovědných za

smrt trpaslíka Narwa, jež se ukázaly jako liché, se prostořeký a pětiletým žalářem obhrouhlý trpaslík Trblot Vratiglad zapletl do hádky se starou paní, přičemž do ní strčil tak mocně, že upadla na chodník a dala se do úpěnlivého spílání. Jen díky včasnému zásahu ohleduplnějších družníků, kteří, maje dobrého vychování a cití účtu ke stáří, odtáhli rozhněného Trblota z rynku, kde se už shlukl notný dav lidí, ji ten bývalý mukl nepřetáhl řemdihem. Útočiště Nurnští našli v hostinci U rybí kostry, kde objednali pokoje, krátce vzpomenu tragickou smrt Nestora Burmy v triatřicátém a odebrali se ke spánku před další cestou.

Oplzlý Alwynn však nešel spát. Byl přidělen na jizbu k hobitce Atalje, což zapříčinilo, že v komůrce vládlo trapné ticho, Atalja přestěhovala svou postel co nejdál od té Alwynnové a proběhla noc v polosedu na pelesti.

Aedd Ruindorský také nešel spát. Při svitu olejové lucerny dlouho do noci studoval mapu kraje a častoval polodřímajícího Dyniho svými závěry. "Mě furt nejde do hlavy ten Midolasův galimatyáš. Když to vezmu čistě logicky a Olborská zem je teda s největší pravděpodobností Olvorn... pak bubarácká brána by mohla být klidně brána do Mubarrathu, víš, ta co je ve znaku merriithský oblasti". "Hmm", zabručel rozmrzele Dyni, mžouraje do plamene lampy. "Jedinej pořádněj les v dosahu je tady Khandúrm, to zní podobně jako Chandúr, to moh klidně Midolas ve své nevědomosti zmřít". "Hmm...", zaskuhral Longodon, maje mezi ztěžklými víčky jen malou bílou štěrbinku. "To by pak seděla i hora Tuskarn a řeka Temnice. Tuskarn a Tuškár, to je vono, při troše fantazie to dává smysl". "Jó, to dává...". "Gzimák, to je jedinej problém. Zblbaný méno se vodhaduje špatně. Ale co je to ten mýl, z toho sem celej tumpachovej", zamyslel se Aedd, "No nic, zejtra vyrazíme k Tuskarnu. Vemem to nejspíš přes Duifin". "Nechtěl bys už chrápat?", zazněla vzteklá odpověď a na Ruindorově hlavě přistál poctivý polštář z prachového perí.

* * *

Griffin zalezl do postele, zatímco Vratiglad, stoje v podvlíkačkách u džberu, věnoval se čištění uší. Náhle kdosi zabušil na dveře. Otevřeli. Venku stálo šest chlapů, barbarských výrostků. „To je von“, ukázal jeden na trpaslíka, „Malej hajzl potetovanej“. Vratiglad poodstoupil a ohlédl se po zbrani. Griffin vyskočil a vrhl se ke

dveřím. „Zbil si mojí mámu, a za to dostaneš do držky“, zařval druhý a vrhl se pěstmi na Trblota. Griffin okamžitě vlepil druhému facu. Ogaři začali řvát a bitka na férovku se rozjela plným proudem. Už už to vypadalo bledě, když se v chodbě objevil Krochta Moskyt s Nervorem Chinským, oba posilnění nějakými neadekvátními bezmegy. A začala mela. Olvornští balící pomalu začali padat k zemi, i když Griffinovi s Trblotem už se taky pěkně řinula krev z nosu. Vratiglad se najednou rozzuřil a uskočil. Hrál po kladivu a nejbližšímu z útočníků nappálil ránu pěkně zblízka. Skácel se k zemi. Brzy bylo po boji. Bezvládná těla Nurnští natahali do pokoje, přičemž zjistili, že Trblot toho svého zabil. „U všech Ardasanskejch“, zakoulel očima Linfalas, „Tys ho zabil“. „Tadle hospoda je snad prokletá“, řekl Krochta, „Musíme vypadnout. A nejlíp hned teď“. „Utečeme přes dvůr“, navrhl Chinský, „Ve stájích máme koně“.

* * *

Gzimakhův tábor

Ve spěchu Nurnští opustili hlavní město a projeli Duifinem. Koně zarazili až u samotného Khandúrmského hvozdu v místě, kde do lesa zabíhá polní cesta směřující prastarým lesem k hoře Tuskarn. Cesta, zpočátku dobře zřetelná a pohodlná, brzy zmizela v objetí divokých kapradin, břečťanového koberce a nezdolné ostřice. Zde bylo třeba koně vést a pokračovat pěšky. Cesta se ztratila úplně a její směr se dal vytušit podle dobře udržovaných záseků v kůře stromů. Vysilující pochod v podmačeném terénu dovedl družinu až na dohled roztroušených kaluží na dně malého údolíčka. "K zemi", houkl Álfheim, který svým vytrénovaným zrakem spatřil dva obry, chlemtající ze zdroje kalné stojaté vody. "Počkáme až vodejdou", špitl Nolland. "Já bych jim rači uřezal hlavy", zatvářil se bojovně psanec Alwynn Bílá Ruka, lokl si kořalky, ale namísto činu se zaryl hlouběji do ostřicového trsu. Obři dopili, táhle odfrkli jako nějaká zvířata a odběhli severovýchodním směrem.

Ke skutečnému střetu s obry došlo možná o míli později. Společenstvo, prodírající se kapradím, bylo objeveno skupinou obřích lovců. Válečný řev dupajících kolosů způsobil mezi nimi malou paniku. Dopadlo i několik oštěpů, leč bez výsledku. V následujícím okamžiku však alespoň

část Nurnských dokázala svou připravenost a semknutost, a to, prosím, s absencí rozkazu nezkušeného vůdce! Pod úctyhodnou palbou Griffina a Nervora Chinského, za podpory silné Moskytovy magie, se obři stali nebožtíky dříve, než stačili vůbec doběhnout a obrovské drtivé palice nenašly svého cíle. A jelikož po bitvě je každý králem, přišla řada na věčně opilého Alwynna, který ač se v boji zbaběle skrýval za zády ostatních, statečně vyskočil a za odporného chechotu uřezal mrtvolám hlavy. "Je to dobytek", odtušil elf Midolas. "Ještě jednou to udělá, tak ho, na mou duši, zabiju", zazněla Krochtova pohružka. V družině vzklíčil první zárodek sváru.

* * *

"Už mi došlo, co je to ten mýl", ozval se znenáhla Trblot Vratiglad, vyzývající vztyčenou paží k ostražitosti, "Podívejte". Ve vzdálenosti dobrých třiceti metrů mezi stromy na kraji mýtiny upoutala zraky druhů navršená hromada, z níž k obloze stoupal tenký pramínek dýmu. "Milíř", ozřejmil Nolland. Zurčení říčky, nepochybně Temnice, přes níž vedla z hrubých klád zrobená lávka, dávalo tušit, že je výprava u cíle. Za paloukem, na kterém prosvítala střecha hospodářského stavení, se zvedalo zčásti holé skalnaté úbočí. "Ééé, počkejte", broukl Běloruký, neboť jeho křhavý zrak cosi zřejmě upoutalo. Klátivým krokem člověka, který si není zcela jist, zda se mu cesta, po které jde, najednou nepostaví do cesty, došel k milíři a začal se v jeho úpatí přehrabovat. "Uáá", vykřikl úlekem, ale potom se zasmál. "Je tady lidská noha, heh". A už začal tělo vyprošťovat. Nurnští stáli jako přikovaní. Před zraky všech byla objevena spodní část trupu malého těla, shora iohořelého. "Dítě to není", poznamenal Aedd, který měl tu sílu jít se podívat blíž. Zvrhlý Alwynn, ta nechutná práce mu totiž činila neobyčejné potěšení, objevil ještě paži. Co však bylo zajímavé - tetováné - kus pod ramenem. "S.V...", vydechl pan Ruindorský. Správná stopa. "Vzal bych to stavení útokem", navrhl vůdce Nolland. "Ba ne", zazněl Krochtův roztřesený hlas, "Zkusíme to nejdřív po dobrým". A Griffin Linfalas napjal svůj luk a řekl: "Hlavně vopatrně. Tady končí veškerá sranda".

Družina mlčky přešla temnickou lávku a uskupila se v šik na samém okraji palouku. Ozvalo se osamělé zaštekání psa. Přidali se další a další. Nurnští opatrně vyšli na louku a zastavili se v půli. Koně zanechali v lese pod dohledem

zbabělého Alwynna, který už teď sotva šel, natož aby byl schopen nějaké akce. Pouze hraničář Midolas zůstal v sedle tažného grošáka. Z otevřené brány statku se vyřítila smečka vyhladovělých psů. Bylo jich bratru tucet, ne-li víc. Mezi dobrodruhy nastal zmatek. Nezkušený vůdce Nolland se vykašlal na své vůdcovské povinnosti a beze slova vyrazil vstříc běsnícím hlídačům. Zkušenější družiníci se připravili do neorganizovaných, leč bojových pozic. Elf Midolas otočil koně a rozeběhl se k lesu, následován pěšáky Nervorem Chinským, hobitkou Ataljou a Dyni Longodonem. Z dálky se ozvaly dávivé zvuky opilého Alwynna.

Ubohý Nolland doběhl k místu střetu a byl doslova roztrhán na kusy. Smečka se prala o jeho maso a v rudých cérech jej roznášela po okolí. Tím družina získala čas se vzpamatovat z náhlého šoku. Aedd zavelel k pomalému ústupu. Midolas, zaslechnuv Nollandův smrtelný chropot znovu obrátil koně a pobídl je k trysku. Tou dobou už Nurnští zahájili ostrou palbu z kuší a luků. Z Krochtových očí začaly prskat magické výboje všemožných blesků. Psi zanechali cupování a za hrůzného cenění žlutých tesáků prudec zaútočili. Z brány vyběhli dva muži v uhlířských kutnách z hrubé pytloviny. Tanris se odrazil a mocným skokem přeletěl čtyřicet sáhů, které jej v této chvíli dělily od statku. Je těžké říci, jak mohl takovou věc zvládnout. Sám tomu mnoho nevěřím, ale očití svědkové o tomto úctyhodném kousku vypráví vcelku shodně. Na každý pád to musela mít na svědomí černá magie, snad jakýsi Herbertův bezmeg, jistě ale ne cirkusácké umění, vezmu-li v úvahu, že Tanris je líný jako prase. Takže - skok to byl vskutku úctyhodný, ale dopad nevyšel a Tanris se s žuchnutím zřítíl ze střechy na zem. Naštěstí to nebylo vysoko. Veškerý čas boje pak promarnil marnými pokusy o zdolání střechy.

Midolasův kůň se vzepjal a velkým obloukem se vznese nad dvě bestie. Psi vyskočili a ostrými zuby rozpárali neohému koni břich. Teplý obsah vnitřností postříkal okolostojící. Kůň dopadl a bezvládně se zabíjel nozdrami do udusané trávy. Midolas, nezkušený jezdec, se zřítíl jako hruška se rozplácl opodál. Psi se na něj okamžitě vrhli. Krev tekla i na mnoha dalších stranách. Z lesa se vypotácel Alwynn Bílá Ruka. Chvilí nepřítomně zíral, než jeho otupělému mozku vůbec došlo, co se děje. Pak sejmul z ramene kuši a jal se pálit. Je pravdou, že sklátil jednoho z uhlířů, ale několik šípů poslal i do řad vlastních. "Svatá válka!", zařval

opilec o doběhl h hlavní linii.

V bráně se objevilo několik dalších barbarů, ale vesměs byli postříleni Griffinem a Nervorem či pobiti Trblotovou strašlivou zbraní. Bojiště ztichlo, ozývalo se jen Alwynnovo opilé škytání a Midolasův nářek.

"Fuj, to byla fuška", ozval se po chvíli mlčený Tanris, otlučený od několikanásobného pádu ze střechy domu. "Svatá válka, hehé", zachechtal se Alwynn a počastoval své druhy dechem páchnoucím lacinou kořalkou, "Byli to hnusný barbaři mutanti a já jim teď všem uřežu hlavy". "Jestli někomu uřízneš hlavu, tak tě zabiju", zaječel Krochta. Aedd Ruindorský, kterému smysl krvavé bitky vrtal hlavou, mezitím nikým nepozorován zmizel v bráně.

Běloruký si zatím vyhlídl barbaři mrtvolu, ležící opodál. Přistoupil a pomatlat si obličej krví. Potom, vědom si Krochtovy pohružky, lišácky odřízl levou paži rituálním nožem. "Ať žije Bílá Ruka!", zaječel a zdvihl trofej nad hlavu. Od lesa se ozval dusot kopyt a kůň s jezdcem vyrazil tryskem na volnou pláň. Čarodějův plášť vlál divoce ve větru. "Uříz sem mu jenom ruku!", rozbrečel se Alwynn a rozpatlával si slzy po obličejí. Ve sverepě tváří Krochty Moskyta se zračila smrt. Kůň mířil přímo k Alwynnovi. "Ne!", zanaříkal opilec a klekl si do prachu. Krochtův válečný kůň jej srazil brutálně kopytem a zastavil se až několik sáhů za ním. Alwynn se bezvládně svezl k zemi. Nebyl mrtve, je s podivem, jak takovou ránu vůbec přežil. Možná ho živila víra, snad Plimskrův duch ze záhrobí. Po nějaké době se pohnul, posadil a dal se do usedavého pláče. Krochta si nad tou lidskou troskou odplívl a odmítl se jím dál zabývat.

* * *

Aedd Ruindorský mezitím prolezl statek a objevil v chlévě tři uhliře. Tichým gestem naznačil, že přichází v míru. Všichni muži odložili zbraně. Aedd se významenal svým vyjednávacím uměním a převyprávěl svůj příběh. "Takže my teď hledáme toho pana Gzimáka", zakončil výčet událostí. "Gzimakh sem já", ozval se zavalitý barbar v odraném oděvu". Šlo zřejmě o jakéhosi předáka, neboť on jediný s panem Ruindorským zapředl rozhovor. Pan Gzimakh, zprvu značně nedůvěřivý, brzy roztál jako jarní sníh, neboť poznal, že toto jsou ti praví muži, o nichž mluvila trpasličí spojka. "Víte co, pane Gzimakh?", přerušil ruindorský lupič nit přívalu slov, "Zavolám své druhy, ať z toho taky

něco maj". Čtveřice drsných mužů rozvázným krokem vyšla před statek, tam, kde se první krkavci začali slétat na krvavé bojiště. Gzimakha upoutal pohled na ubrečeného opilce Alwynna, vlekoucího uťatý úd a blekotajícího cosi o čistotě rasy. Jeho tvář zbrunátněla. "Tenhle dobytek sem nesmí!", zaburácel statný uhlíř hrubého hlasu, ale čistého srdce. "Jestli patří k vám, tak vo něm nechci vědět". Alwynn, nemaje žádného zastání, se dal znovu do usedavého pláče a odploužil se jako hromádka neštěstí k lesu.

* * *

"... objevili se tu jednou zrána. Stahovali jsme zrovna polena z Tuskarnský homole, rostou tam ty veliký duby, co jsou starý jak samotnej věk". "Hmm", zabručel Aedd Hlína soucitně. "Byli tři. Trpasličí na první pohled, vousiska rozevřátý, ve tvářích nach a že prej jestli si tady nemůžou trochu vodpochnout a nabrat dechu. To víte, v těchhle drsnejch končinách není nikoho, kdo by v nouzi ruku nepodal, tak jako že jo. Nic jsme vod nich nečekali, ale vyklubali se z nich chlapiska vděčný a štedrý. A jak tak povokřáli, večer u vohně se rozpovídali vo severskejch krajích, jaká je tam teď těžká doba a vůbec. Některý věci vypadaly trochu nepochopitelně a přehnaně, budiž, ale olvornskej lid má zakořeněno s určitýma věcmá, dyk taky pocejtil břemeno jha a ústrku. Ale dál. Nepobuli tu dlouho a když nadešel čas rozluky, pravil ten jejich předák, že jestli bysme si nechtěli přivydělat drobnou službou v správný věci. Proč né, povídám, když nám to nějak nezkomplikuje pracovní výkon, a von na to že de vo takovou drobnost. Že prej se tady zastaví nějaká banda a my jí máme poskytnout něco na zub a teplej pelech. A jak je poznáme?, já na to ve strachu, aby se nám tady z toho nestala zájezdní nocležna, a von že žádněj strach, že prej předák tý bandy bude mít jeho prsten. Načež mi tu cetku ukáza a předal mi pár dodatečnejch inštrukcí, který mi teda vopravdu vrtaj hlavou."

"A jaký to jsou inštrukce, můžu-li se optat?", zeptal se Griffin Linfalas.

"To eště není celej příběh", zakabonil se barbar, "Už bysme s kumpánama na celou věc dočista zapomněli, když tu jednou se z lesa vynořila skupina takovejch malejch floutků, samej úsměv a nevinný voči, a že prej jestli neznáme nějakýho Narwa, trpaslíka. Mimo jiný se mi ten jejich vůdce prokázal prstenem, čímž jsem pozbyl všech pochyb, i když se mi ty prckové moc nezamlouvali. Porád si něco šuškali a zvědavý byli až hanba. Ale co, řek

sem si, trpajzlíci byli dobrý chlapi a nějakej důvod mít museli, když se dali dohromady s touhle čeládkou. A navíc dobře zaplatili. Předal jsem jim všechny ty věci a voni jako že sme hrozně milý a pohostinný a že za rozbřesku vodjedou. Jenže ty smrádci v noci vzali sukovice a ve spánku na nás zaútočili. Řvali něco o pronárodech a bůhvíco eště za sprostoty. Ghekhovi se nějak podařilo pustit psy, čímž mu vděčíme za svý životy. Tři z nich ty bestie je roztrhaly na kusy a zbytek se rozprch jako když zašfóuráš do včelína. Bohůmžel čtyři partáci to odsákali. Ráno sme je pochovali a vostatky těch vrahů naházeli do palíště. Jeden nikdá neví, kdo se tu vobjeví příště".

"Byli to chlapi, co umučili pana Narwa", odušil Dyni Longodon, "Kudůci, co na krchově málem zabili Midolase". "Máme asi málo času", ozval se Krochta, "Jestli můžete, předejte nám poselství a my odjedem". "Mám to v chlívků v truhle", řekl uhlíř Gzimakh a opustil místnost. "Počkej, Krochto, měli bysme se vyspat a zvolit novýho vůdce", zaburácel elf Tanris, "A mohli bysme zakopat Nollanda. Nebo ho aspoň spálit".

* * *

Gzimakh se vrátil s hromadou špinavých hadrů a vyklopil ji na hliněnou podlahu. "Pan Narw mi řek, že se máte zastavit u nějakýho pana Satlanna, hrobníka z velvennskýho kerchova. Je to ve Velvennoru. Po cestě ale nemáte budít žádněj rozruch, tak pojedete přestrojený za kočovný kominíky. Máte si taky dát pozor na zbraně". "Cože?", zvedly se páry nevěřících očí. "To si mám vzít na sebe tendle eklhaft?", ohnul nos čaroděj Moskyt. "A můžete se zamazat mourem", uchechl se Gzimakh, "Toho je tady všude plno". "Sem zvědavej, co tomu řekne Atalja", zrozpačitěl lupič Linfalas, když si jen tak zkusmo natáhl přes hlavu špinavou rubášku.

Obři

Atalja neřekla nic, ohrnula malý nosík a prstem přejela po tvářích. Zbyly po něm dvě něžné sazné čárky. Nutno podotknout, že ačkoli barbaři převlek nepadl zrovna jako ulitý, vypadala pořád svůdně. Bylo v tom něco z nevinné dětскosti a něco z půvabu mladé hobitů dívky. Nurnští, zčásti vyhlížející jako skupina chudých kominíků a zčásti stále jako tlupa hrdlořezů, které nestojí ani za to smýt zaschlou krev posledních obětí, se s vřelostí

jim ne právě vlastní rozloučili a odcvávali směrem k Duifinu, do hloubi hvozdu. Po cestě nabrali ubohého vydědence Alwynna, už zase opilého. Na jeho strhaném obličejí byly jasně patrné stopy probdělé noci v tísnivé samotě ztemnělého hvozdu, plného strašidelných skřeků a kradmých pohybů nočních šlemů.

"Tak my jedeme domu, do Velvennoru", otřel si zpoceně čelo Trblot Vratiglad, "Tam sem se narodil, prožil mládí a seděl v lochu". "Vzpomínáte si na Jarbu?", ozval se Aedd s kominickou čapkou posazenou hluboko do čela. "Ne", odpověděl mnohohlasý sbor. "Já taky ne. Ale čet jsem o tom". "To zná každej", špil Krochta Moskyt, "Perim, Norrangh, Glendorr, Bóin... a ty earrily". "A pojedeme přes Olvorn, kolem Mubarrathu, přes Angwarr..., pak Círrhen a Velvennor", vytasil se se svými chabými zeměpisnými znalostmi poněkud prostší Trblot Vratiglad. "Máš sice pravdu, ale bude lepší to vzít přímo", dodal Griffin Linfalas s letmým úsměvem v hezké elfí tváři. "Ale nejprv přede všim se poradně nažerem, né?", zařval na to elf Tanris, řečený Álfheim, až spadlo několik zralých šišek z přilehlých borovic. "Víte co?", ozval se kdosi z procesí, "Tady na tý mejtině to zapíchnem, někdo skákne pro klestí a hraničáři vyrazej na lov". Inu, stalo se. Dvě lovecké skupiny, Griffin s Midolasem a Tanris s Aeddem zmizely v přítmi lesa.

* * *

Aedd a Tanris, ostřílená dvojice, vyrazili jako ohaři po první stopě, kterou zbystřili. Byla krásna na ně pohledět, svojí práci dobře rozuměli, Tanris držel stopu a Aedd se pohyboval mezi stromy takřka neslyšně s prstem na spoušti věhlasné kuše ostrostřelky. Netrvalo dlouho a bystré oči álfheimského elfa zbystřily šlápoty medvěda. Mlčky se prodírajíce křovinami začali pátrat po medvědově příbytku.

"Před náma je jeskyně, tmavá d'oura", sykl Aedd a krátkými přískoky dohnal Tanrise. "Je tam, cejtím ho", houkl elf, "Rubnem ho a vyhřežnem". Oba dva se rozeběhli k temnému otvoru. Tanris zbrkle, Aedd s ostražitostí jemu vlastní vždy nějaké dva tři kroky za svým druhem. Medvěd mohutně oddychoval, zavětril nebezpečí. Ve tmě, ozářené zvenčí jen sporými paprsky světla, zaburácel Álfheimův bojový řev, tmou zasvištěl šíp a nějaký ten magický výboj. Bolest vyburcovala huňáče k nepřčetnosti a vrhl sena útočníky. Jeho tlapy ztěžka dopadly na álfheimského chodce a

začly jej drtit. Je pravdou, že nechybělo mnoho, ale Aedd, netuše sice, do koho v rvoucím se klubku vlastně střílí, zasáhl toho pravého, tedy těžce poraněné zvíře, a to vydechlo naposled. Těžká váha přimáčkla krvácejícího Tanrise ke kamenné podlaze. "Vodval ho, Hlino, vodval ho ze mě", zavyl elf táhle, "Sic ze mě potečou střeva! Už je cejtím v chřtánu, u všech bohů!!". Aedd bryskně odhodil kuši, přelomil padlou souši ve dvě, řekl jenom to své hmm a používaje vtipně toporu jako páky, vydoloval elfovo tukovité tělo zpod medvěda. "Sem málem zarval", otlel si hraničář zakrvácenou tvář. "Sem slyšel", opáčil Hlína. Když si oba dva řádně odpočali, jali se úlovek stahovati a těšiti se na pořádnou krmí.

* * *

Jak byla skupina první sehraná, tak jí byla skupina druhá opakem. Nebo protipólem, chcete-li. Griffin Linfalas je sice zkušený muž, jen co je pravda, ale nerozhodný. A dostane-li pod velení takového šťourala a nechápavce, jakým byl elf Midolas, který navíc přitahuje problémy a zamotá, co může, pak je o nevšední zážitky postaráno.

"Už se hodinu touláme po lese a mně se zdá, že jdeme pořád dokola", pronesl nejistě nalehko oděný Griffin, ověšený pouze toulcem s šípky. "Taky se mi zdá", hekl Midolas, který na lov vyrazil s veškerou svou výzbrojí a výstrojí na cesty, včetně batohu naditého nepotřebnou veteší. "Já myslel, že jdeme po stopě", zarazil se lupič Griffin, "Myslel jsem, že stopuješ?". "Já že umím stopovat", podrbl se na hlavě pitomý Midolas, "To myslíš jako stopy zvíře hledat? To snad umím, né?". "Tak proč nestopuješ. Co jseš to za hraničáře, chlape?". "Počkej", zalovil v mozku elf, "Co jsem to za hraničáře. No, já myslím, že jsem hraničář. Asi jo". "Tak hledej stopy, vole", rozlítel se Griffin, který je jinak klidný a sprosté výrazy se mu nadmíru hnusí. Nešťastník Midolas se shýbl k zemi a začal lovit v paměti, čemu že ho to ve škole učili. Dalo mu to velkou práci, ale nakonec narazil na stopu vysoké. "Běžel tady jelen. Hlína je měkká, párky pěkně u sebe. Byl to jelen parožák", zajásal elf a zachřestil batohem. "Midolasi, to nejsou párky, ale spárky", obrátil oči v sloup lupič. "Počkej", zarazil se Midolas, občas přezdívaný též Mamlas, což jest jistě výstižnější, "Mám pocit, že to jsou párky. Mám ten dojem z hraničářský přednášky o kopytech, protože ty stopy maj tvar párků, to je jasný...". Griffin vztekle máchl rukou na důkaz, že elfem

pohrdá. Midolas zmlkl a začal konečně sledovat stopu. Šli dlouho, protože elf se pod tíhou příručních zavazadel vlekl opravdu pomalu. Stopa jelena křížila stopu skupiny obrů, ale těm Midolas nevěnoval pozornost ani tolik, aby o objevu zpravil svého druha. Chtěl jelena. Brzy ho Griffin spatřil v mlázi. Vyrázil neslyšně vpřed, zanechávaje za sebou zmoženého hraničáře. Sklátit jelena není těžké, když se lovec přiblíží na dostřel, umí střílet a ví, kam nejlépe zasáhnout. Jelen padl, Midolas se přibelhal a shodil z ramen batoh.

Druzi se rozběhli po okolí nalézt vhodné břevno k přivázání jelena, aby se lépe nesl. Midolas brzy objevil vhodnou souši, kterou za notného řevu vyvrátil i s kořenem a provlekl ji úlovku mezi svázanými nohama. Druzi úlovek nahodili na ramena a vykročili po cestě. Nešli však dlouho. Griffin náhle bez hlesu padl k zemi. "Co je?", houkl hlučně nezkušený hraničář. Linfalasovo gesto rukou bylo výmluvné, leč zůstalo nepochopeno. "K zemi!", špitl ostržitý lupič. Mezi stromy se mihaly velké postavy.Šly jim po stopě. Není divu, už hodnou chvíli o nich věděli. Vetřelci se dostali moc blízko k jejich doupatům. Byla to obří hlídka. Griffinův mozek horečnatě přemítal. Uvědomil si, že by určitě obrům utekl, ale chudák Midolas s těžkým batohem by padl vysílením po chvilce běhu. Navíc je to nebetyčný blb. Určitě by obrům vběhl rovnou do chřtánu. Ne, musí jít tomu ouchcapkovi i s nasazením vlastního života příkladem. Třeba se mu podaří je ustřílet. Luk má. Obři se zarazili, táhle zavětřili a za hrozivého ryku vyrazili vpřed. Bylo jich šest. "Na stromy!", zavelel Linfalas a s mrštností kočky se vydrápá po rozsochy listnatého dubu. Odtud odstřílel nejbližšího obra v dostřelu. Ne tak Midolas. Než mu došlo, že s batohem se nikam nevyškrábe, podnikl dva komické pokusy o vydrápání se do koruny. Obři oštěpy jej dosáhly ve chvíli, kdy se soukal po vzoru svého zkušenějšího soudruha mezi větve. Hlasitě zachroptěl, vytřeštil oči a žuchl dolů. Griffin začal bojovat o holý život. Jeho smrtící dobře mířené střely s kalenými ostřími se však s oštěpy, které obrům brzy došly, rozhodně nemusely poměřovat. Pouze jeden z útočníků vyvázl s holým životem. Zmizel v hloubi lesa, zanechávaje za sebou tlustou čáru temné krve. Linfalas se nezabýval mrtvým druhem, ani jelenem, a rychlým klusem se vracel hoštinami zpět ke svým druhům. Po nějaké době bloudění se vynořil vyčerpaný na palouku s doutnajícím ohněm. Tanris právě stahoval medvěda, někteří si čistili zbraně,

jiní odpočívali.

"Midolas je mrtvej, dostali ho obři", podal strohou zprávu o neúspěchu lovecké výpravy Linfalas. "Hmm...", zkonstatoval Aedd. Midolasovu smrt všichni přešli bez zbytečných výlevů citů. "Ale těm vobrům bysme mohli vypráskat kožuch", pravil Trblot a vybíal řemdi. "Rozbijem jim držku, kdo de?", otázal se Krochta Moskyt. Družina zamručela nesouhlasem.

* * *

Byli tři. Tři stateční, tři krvelační. Obrobijci zlověstně kráčeli bujnou vegetací hvozdu. Vpředu stopař Tanris, za ním válečník Trblot Vratiglad a čaroděj Krochta Moskyt. Šli najisto. Místo Midolasova skonu bylo doslova rozdupáno obřími stopami. Jelen zmizel, elfovy věci byly rozcupované po okolí, mrtvola ležela v blátě s vyhřezlými vnitřnostmi. "Sežrali mu játra, dobytci", rozčertil se Álfheim. "Chcípnou", pronesl Vratiglad a pohladil řemdi po ostonech.

Stopy byly čerstvé, četlo se z nich snadno. "Před náma je palouk. Cejtím jejich smrad", pronesl do ticha Tanris. Numští, kryjíce se stromy, obhlédli scénérii. Kolem velikých ohnišť u hrubých skalek se pohybovaly postavy. Malá obrata se bavila mučením zmračené laně. V trávě bzučel hmyz, ptáci pěli, i tlukot datla bylo slyšet. Sluneční paprsky ozařovaly místo obřích doupat.

"Pozor, použiju zbraň hromadného vyhubení!". Krochta Moskyt vystoupil zpoza stromu, odhrnul plášť, vzepjal ruce a začal zařikávat strašlivou formuli temné magie. "Mortée", dozněl jeho pevný hlas. Začaly se dít věci. Několik obrů se bez vlády sesulo k zemi. Nastala panika. Obrata zaběhla kamsi do sluje, následována svými matkami a vším, co přežilo. Krajem se rozhostilo nepřirozené ticho, Numští stáli jako přikovaní. Potom šouravými kroky vstoupili na paseku. "Probůh, Moskyte, cos to proved?", ozval se Tanris, pohlízející si trávu kolem."Dyt' je to hotovej hrbitov. Všecko je mrtvý. Ptáci, brouci, i ta laň, všecko co dejchalo už nedejchá". "Účel světi prostředky", odvětil tvrdě čaroděj. "Hlavně že žijem my, né?", přidal se na Krochtovu stranu Vratiglad. "Dem dodělat svou práci. Vobři zdrhli do támdletý sluje".

Numští šli obezřetně. Byli jen tři, byli v menšině. A to je vždycky ošemetná záležitost. V jeskyni bylo vysekáno několik místností s odporně páchnoucími pelechy. Numští se vrhli na nepřátele a co se hlo, to zabili. Nešetřili ani ženy a děti.

Nutno dodat, že ke zraněním docházelo na obou stranách. Ozvěna pláče kvílejících obětí masakru brzo utichla. "Prohlídнем to tady, dobijem, co najdem, a potom mažem kalupem k našim", rozhodl nový vůdce družiny Krochta Moskyt, "Už se mi sbíhají sliny na medvěda". Při prohledávání prostor, které se ukázalo být po strance získání kořisti lichým, byl objeven postranní východ zavalený obrovským balvanem. Chodbami se začal rozléhal hřmot. "Dou po nás", sykl Tanris. "Nevadí", pronesl ledově zabiják Vratiglad, "Zůstaneme v chodbách. Tady se líp ubráníme". "Chci vás jenom upozornit, že jsem se tim svym čarováním dost vyčerpal", upozornil čaroděj, "Nevim, jestli vám budu k něčemu platnej". "Postav se za nás". Trojice obrobijců vyčkávala v bojovém uskupení, ale útočník nepřicházel. Brzy někoho napadla myšlenka, že obři zavalili hlavní vchod. A ta myšlenka nebyla mylná.

* * *

Oheň plál a modravý dým se vznášel, tančil, proplétal listovým korun velikánů. Znavení muži se povalovali okolo ohně a užíbovali libové kousky z čerstvé voňavé pečinky. "Psst!", zbystřil náhle zloděj Aedd a dlaní opsal kruh. Tento signál všichni dobře znali. K zemi. Numští se přilepili k zemi. "Co se děje?", sykl ke svému nevlastnímu dvojčeti Griffin Linfalas. Odpovědi však nepotřeboval. I on zaslechl praskavý zvuk ze severovýchodní houštiny, přimykající se k mýtině. "To nejní žádný zvíře, ale lidskej zvuk", odušil alchymista Chinský, "A těch vosob bude vícero". "A nejspíš podle rámusu hádám to budou pěkný zelenáči", ozval se mírně přiožralý Alwynn Běloruký. Kdosi odhrnul houští a na paseku vyšel muž. Takový ouchcapek, řekli byste. Numští vyskočili na nohy a muže zajali. Ani se nebránil. Šramot v mlázi ustal, roztroušená skupina cizinců, kteří zbloudili v hustém hvozdu, strmla.

"Hej, hola, vylezte z toho lesa", zaječel malý Dyni Longodon, "To se dělá, vočumovat lidi při jídle?". Nic. Ticho. "Mám si tam pro vás dojít, nebo co?". Nasupené vriskání alchymistovo donutilo zbloudilce vylézt a vzdát se. Posadili se kolem ohně, byli vyčerpaní a hladoví. Byli to tři muži a jedna žena. "Sme dobrodruhové, ale takřikajíc sme zabloudili...", rozvázal se jazyk vytáhlému člověku v prostém koženém oděvu, zřejmě předákovi. "A to enum kuli, še tuten šlak zabyl žradlo", přidal se muž velmi, ale opravdu velmi divokého východního zjevu s kožešinovou

čapkou zaraženou hluboko do žlutavého čela. "Co já?", ozval se postižený, ten, kterého Nurnští jako prvního zajali, "Dyk ste mi to neřekli, nikde to není psaný, jak to mám teda tušit, že si zásoby táhne každéj sám". Žena omdlela a svalila se do trávy. Zřejmě hladý. Obětavý Griffín k ní hned přiskočil a odhalil jí hnědou kapuci z tváře. "To snad není ani možný", zařval, "Dyť to je Christla, Christla Lísková. Lískovka se jí říká přece!". "No jó, no jó, asi máš recht, když si vodmyslim ten vyzáblej vobličej a přidám pár tukovejch polštářů, tak jako by jí z voka vypadla", nahlas zapřemýšlel pan Ruindorský. Byla to ona. Dva měchy studené vody ji probraly.

* * *

"Co kdybysme se k vám přidali", otázala se slečna Lísková, když si zpravila chuť medvědí pečení a lokem Alwynnovy laciné kořalky. "Proč né", usmál Longodon, "Když se tady za ty týpky zaručíš". "Já sem nákej Ramidor, hraničář z rodu Strážců Temného hvozdu", napřáhl pravici předák. "A ja sum Čagataj, ogar s moc graju dalegých. Tu f Gvendornu mi gdegdy Žluťak říkají, lebo Ragos zmradlavy, ale ja sum Čagataj a gdo inag mi pořika, tomu gatě zrubu. Tag sum teda Čagataj, ale ig pisane, tag enum Tchagotaj. Jasne je? Sum rat...", založil si ten cizokrajný chlápek ruce na prsa a zatvářil se důležitě. "No a moje jméno je Thielas, mám to tady na takový šikovný kartičce napsaný, abych to nepoplet. Sem elf, jak vidíte, a lehce hraničářsky založenéj. To jako že tíhnu k přírodě, zajímám se o stopy a tak dále. Psa nemám, protože jsem si ho nehodil...". "Cože?", vytáhl obočí Aedd Hlína. "Myslí tím v kostkách", špitla Christla, "Furt chce psa a nemá peníze. Tak šel za antouškem a v kostičkách prohrál brnění". "A ted' je nahej, blbec jeden", prohodil Ramidor, podle vystupování asi pěkně namyšlený chlápek.

* * *

"Dorazili Moskytovi!", oznámil všem pan Chinský, dlící na strážci, "A vlekou mrtvého mamlasa Midolasa". "Vzali sme ho s sebou. Když bude čas, vykopáme hrob", vydechl Trblot Vratiglad a oťel si potetované čelo. Tanris a Krochta se svalili do trávy. "Bylo to drsný. Vobří nás zavalili v jeskyni a chtěli nás sežrat. A měli takovýdle huby s takovejdlama zubama", rozeřval se Tanris Álfheimský a divoce šerموval rukama, "Ale dostali sme se vocamcaď, a to hlavně kuliva bystrosti, rychlosti a vobrovský síle". "...A taky Krochtovi", dodal Vratiglad. "Jó, vůdče, přijali sme

tři nový členy, Christlu a spol", uvědomil pana Moskyta elf Linfalas. "Christlu dycky rádi vidíme", odhrnul si dlouhé zpoceně vlasy z čela chodec Tanris, aby na nový objekt svého zájmu lépe viděl.

Nováček Thielas se zatím připlouhal k mrtvole hraničáře Midolase a začal jí svlékat z brnění. "Hmm, hmm, hmm... Midolas, to zní jako Thielas, to můžu říct, že je to muj brácha z velkého rodu Lasů a tím pádem mi budou patřit všechny jeho věci...". "Hej, kašpare, seš nemocnej, že hladíš mrtvolu?", všiml si Ramidor Thielasova počínání. "Ále, beru si věci vod svého bráchy, brnění, vobsah báglu, šperky a tak dál", tváří se přihloupě elf Thielas, "Jó, apropó, koně náhodou neměl?". Tu se najednou prudce vztyčila robustní postava efa Tanrise, zvaného Álfheim, který, ač trpí kradařskou chorobou, sám k smrti nesnáší lidi sobě podobné. "Co kradeš, parchante?", zaburácel chodec. "Já... já... aspoň to brněníčko", roztrásl se Thielas. Odpovědí byla Tanrisova pěst. "Álfheime, nech ho", okřikl jej Krochta, "To děravý brnění ať si nechá a může za to vykopat hrob. Myslím, že brzo vyrazíme k Velvennu. Tak se připravte".

Kominíci do Velvennu

Cesta do Velvennu, hlavního města Velvennoru, nepatřila zrovna k těm zdoluhavým úmorným štrekám rovinatými kraji. Stále bylo na co se dívat. Hluboké hvozdy, vysoké štíty hor, úbočí plná stříbřitých bystřín, širé louky a pastviny. Krása pohledět. Jen kdyby nebylo těch zablěšených kominických hadrů, které ted' nikdo neodkládal ani na spaní. Nejhorší ze všeho byl ale všudypřítomný prasečí puch. To nováčkové družiny, nemaje jiné možnosti, v první vsi za Khandúrmem zakoupili sobě staré sedlácké róby a patřičně je vyváleli v hnojůvce, aby se více podobaly pracovním a tolik odpuzovaly, aby se nikdo nezahloubal, že jest divné, proč s potulnými čistíči komínů putují také potulní zemědělci. Nurnští prošli severním Olvornem, souběžně s Grullduinou obešli Grullské pohoří; stejným způsobem se ti lenoši vyhnuli i pohoří Angwarr a dostali se až na starou známou cestu k Velvennu, vedoucí skze Jarbu, vesničku u říčky Dúrian. V Jarbě se výprava zastavila jenom na skok, protože nikdo z místních k jejich vlastnímu štěstí vyčistit komín nechťel. A tak se jednou v podvečer na obzoru objevily první velvennské střechy.

* * *

Druzi se zastavili před chatrnými a očividně narychlo zrobenými zátarasy z hrubě otesaných souší. "Stát. Stůjte", zavelel spoře oplátovaný trpaslík, dřepící na břevně. Štít, opřený o brlení, byl ve znamení zkřížených seker na modrém poli. Z přilehlé provizorní budky vylezlo dalších pět mužů, z toho dva kudůci. Hraničáři Ramidorovi, okusujícímu právě masitý lopuchový kořen, náhle blesklo hlavou, že by měl ukrýt zbraň, kterou až doposud, narozdíl od všech ostatních, nesl zavěšenu u pasu. Odhodil ohlodaný kořen a dosti neobratně se jal meč ukrývat v záhybech své plandavé rolnické sutany. Šestím předešlým jeho, ale potažmo i ostatním, kteří výzbroj pašovali v houních, přivázaných k sedlovým úchytlům, bylo, že strážný byl z nedostatku zábavy jaksi unylý a roztěkaný.

"Co ste zač?", seskočil z posezu strážný a pomalu se došoural k Nurnským. Jeho muži zůstali opodál, měřice si pocestné zkoumavými pohledy. "Sme kominíci, né", zaburácel elf Tanris Álfheimský, "Pucujem komíny, né". "A tydle k vám patřej taky?", ukázal trpaslík na několik jedinců, kteří se páchnoucím ošacením jaksi vymykali jeho představě o kominících. "My sme žumpaři", špitla líbezným hláskem Christla Lísková, "A kanálníci k tomu". "Tag sume tagřikajce grupa člověkuf potloukavých, co svinsku robotu robí", mocně zagestikuloval Tchagotaj, "To jasne? To jasne, co ja, Čakataj, sum řek?". A rukou udělal gesto, jakože on, muž z východu, domluvil. Trpaslík zakroutil hlavou a nechal podivnou výpravu vpustit. Měl sice od pana Oikrespa rozkaz všechny podezřelé lidi zaznamenat do denního hlášení a do města nevypustit, ale pán měl na mysli různé potulné žoldáky, ozbrojence, zloděje a vrahy. A tahleta odporná cháska přece jenom projede městem, tu a tam komín vyčistí, a zase vypadne. "Počkejte", zvolal náhle voják, "Jak se jmenuje váš předák?". "Krochta Moskyt", zaječel pravdomluvný a trochu přitroublý elf Thielas. Trpaslík si zapsal jméno na pergamen s denním hlášením. Člověk nikdy neví. Krochta zpražil Thielase kyselým pohledem. "Počkej, Krochto, to jsem neměl říkat, že jseš Krochta? No jseš přece Krochta, nebo né?". Pan Moskyt ledabyle mávl rukou a popojel do čela výpravy. "Je to Krochta anebo není to Krochta? No, řekni, Ramidore. Jseš přece Ramidor, nebo né?", podrbal se na hlavě hlupák Thielas a zatvářil se nanejvýš přemýšlivě. "Já vim jenom jedno", odvětil

mu hraničář, ohlodávající právě bulvu divokého celeru, "Že seš debil".

* * *

"Hej, hospodo, něco k pití", zvolal Nervor Chinský, když dosedl na dřevěnou lavici. "Správně, chlast ať teče proudem", zajasal věčný opilec Alwynn Bílá Ruka a hned si dělal dostatečný prostor na stole. Burácivý hlas álfheimského elfa přehlušil i hospodský ryk: "Co, chlast? Ty prase jedno! Hlavně ať dostaneme něco k žrádlu", obořil se na něj, "Zase si pořádně vyráchat držku", liboval si nad tou krásnou představou.

Hostinec U rožněného selete patřil ve Velvennu k těm lepším krčmám. Rozhodně to bylo dáno jeho polohou, vždyť přítomnost obchodní cesty a pod okny hlavní velvennské náměstí byly zárukou jistých příjmů. Střed města sestával z množství krámků v loubích a dmů bohatších lidí. Dyni Longodon pohlédl z okna a nad střechami domů spatřil velikou červenou střechu ostatní stavby o mnoho převyšujícího domu. "Prosím vás, strejče, co to je za barák?", optal se jistého staříka s fajfkou. Ten se tuze zakřenil, uslintl na vestu a pravil: "Inu, to nějní žádněj barák, mládenečku, alébrž vznešenej hrad krále našeho Perrima". "To je mi teda pěkněj hrad", pomyslíl si alchymista Longodon, "Dyk to vypadá jako větší stodola". A měl pravdu. Jenže takovou pravdu je lépe ve zdejších krajích příliš nahlas neříkat. Nad korouhviemi se počalo smrákat.

Nurnští se po dlouhé pouti dosyta najedli, napili, zaplatili ustájení koní a pro sebe pokoje. Jenom hobitka Atalja trošku reptala, že nechce spát v jedné cimře s tím ožralou Alwynnem. Ihned se zvedl les hlasů, kdo že se nabízí jako dobrovolník. Nejvíce s přehledem hulákal nevychovanec Tanris. "Já, já, já, já to chci bejt", řval jako pomínutý na celé kolo. Atalja zčervenala a rozhodla se raději spát sama. "A tadleta hospoda bude vodedťka náš hlavní stan", sykl Aedd Hlína.

Zatímco druzi popíjeli a klábosili u stůlů, Krochta s Trblotem vyrazili ke hřbitovu. "Zapomněl jsem, jak se ten hrobník menuje", chytil hlavu do dlaní trpaslík Vratiglad. "Satlann, Trldo, Satlann", pravil Aedd Ruindorský s úsměvem na rtech. "Menuju se Trblot a né Trldo!", temně houkl lysohlavý trpaslík. "Tak už pod", křikl vůdce Moskyt a vyběhl do tmy.

"Du se vychčít", rozhulákal se údajně vychovaný álfheimský elf, "Kde je tady hajzl?". Atalja s Christlou obrátily oči v sloup a začaly si

něco šuškat. "Asi na dvorku, né?!", ohrnul ret Griffin Linfalas, taky elf. Álfheimova sprostota už začala družiníky pěkně dobírat.

Tanris kvapem odběhl na dvorek, ale namísto malé potřeby se zneviditelnil řádným lokem svého, jistě kradeného, lektvaru. Po změně stavu se propířil na ulici a jal se šmírovat dvojici průzkumníků. Šmírování je potřeba. Šmírování vede k blahobytu. Na Álfheimu, rodném ostrově, také každý každého šmíruje. A taky udává a okrádá. Takže každý všechno ví, co kdo jako má, a může si cokoli ukrást podle svých potřeb. A nemusí se bát, že se okradený bude zlobit, protože šmíráci už všechno vědí a udávají to ostatním, takže každý ví všechno a okradený si nic nedovolí. To radši okrade někoho jiného, aby to nebylo chápáno jako pomsta. Jó, na Álfheimu, tam je blaze. Tam si každé může dělat co chce. A když se to někomu nelíbí, tak mu rozbije držku. Aby si pamatoval, jaká je naše barva.

* * *

Taková tma, jaká vládla na hřbitově pod korunami rozložitých dubů, byla až ke škodě. Nebylo vidět na krok a před chvílí ještě tak příšerně zavržala veřej rezavé brány. Krochta Moskyt měkce našlapoval po písčité cestě, prohmatáváje tak prostor před sebou, Trblot zato chřestil svými pláty a dupal okovanými botami. Neustále svým pověstným trpasličím zrakem bloudil po ještě temnějších zákoutích tmy. Mezi stromy zablikalo světélko, stromy se lehce rozestoupily a proti bledší obloze se začaly rýsovat jasné kontury střechy stavení. "De to z prvního patra", sykl Moskyt. "No jó", ozval se Trblot a tasil kladivo, které měl předtím pohodovostně zaražené zpědu za opaskem a hrbolatý topor jej už delší čas nepříjemně dloubal.

"Dvéře", řekl Krochta a zaklepal. Nic. Vratiglad hodil do osvětleného okna kamínek. Po chvíli se otevřela okenice a vykoukla hlava jakéhosi starce. "Pan Satlann?", houkl Vratiglad. "Co má jako bejt?", zaskuhral dědek, na jehož hlase bylo znát, že klímbal. "Deme za váma. Prej vo nás víte", snažil se být navýsost zdvořilý čaroděj Krochta Moskyt. "To teda nevím, ale du dółu". Buch! Okno se zavřelo. Neviditelný šmírák Tanris se krčil na hrobě a přemýšlel, co bude dělat.

Dědek se objevil ve dveřích a pátravě se zahleděl na noční návštěvníky. "Poslal nás pan Narw. Tady je prsten", pronesl pan Moskyt a jen tak mimoděk se rozhlédl kolem sebe. Satlann vtáhl oba muže dovnitř a zabouchl dveře. "Deme nahůru, v márníci se někerejm lidem špatně poslouchá", řekl

a rozžehlou lucernou ledabytle áchl směrem k jakémusi stolci, na němž leželo lidské tělo v otevřené rakvi. Moskyt odvrátil hlavu a následoval hostitele. Trblot se ještě chvilku díval, přičemž si dumavě hladil pleš: "Teda to je povolání. Fúj".

"Ale né!", zaskřípěl zuby Tanris, když Satlann přibouchl domovní dveře, "Nestih sem to. Sem pomalej, sem hrozně pomalej!". A začal se sápat po zdi.

"Nemyslete si, že sem zvlášť nadšenej, z toho, že vás mám v baráku", začal se zachmuřenou tváří hrobník Satlann, když usadil hosty do červotočivých židlí a sám si dřepł do obstarožního houpacího křesla, "Uděláám jen to, za co sem placenej a vod tý doby vás neznám". "Jistě, pane", našpicoval uši vůdce Moskyt. "Mám tady pro vás vzkaz", řekl a zpod křesla vytáhl truhličku z drahého dřeva. Rozhodně ostře kontrastovala s vybavením místnosti. Zřejmě na ní býval erb, ten však kdosi odštípl. "Od koho?", dychtl trpaslík Vratiglad po jakékoli informaci. "To vás nemusí zajímat. Dozvíte se v pravej čas", odsekl hrobník, "Dnes v noci se musíte dostat do hradu. Nebudou vypuštěni psi. Postranní dveře pro služebnictvo i dvířka na střechu budou v jednu hodinu v noci odemčené. Vaším úkolem bude vlézt do komína a projít spojovací šachtou do komína královských topenišť. Tam objevit komnatu krále Perrima". A předal panu Moskytovi truhličku. "Uff!", oddfoukl si Trblot Vratiglad, na nějž toho bylo až moc. Venku za oknem cosi zašramotilo. Satlann rychle sfoukl lampu. Ozval se pád na šterkovou cestu a úprk. Krochta s Trblotem se vyřítili ven, avšak hřbitov už opět tonul v tichu. Že by přelud? Na každý pád se účel výpravy začíná vybarvovat. "Do hospody", houkl Krochta a uschoval truhličku pod plášť.

* * *

"To je vod vás hezký, šéfici, jak vobděláváte ty políčka pro nás, svině z měst", zařval Alwynn Bílá Ruka a shrnul si mastné rousy do čela, "Ale jedno vám povím, že ste svině". Opile se zvrátil na židli a ukázal do davu: "Ale jedno je na tom, šéfici, pěkný... a to že... že se máme rádi... že je nám uplně jedno, že sme mutanti... a vůbec kalíme až do rána a to je pěkný... a proto vás mám, šéfici, rád...". Když zjistil, že mu už jen nemálo lidí věnuje pozornost, usedavě se rozplakal. Alwynn, který si v časech, kdy ještě po světě honil mutanty, říkal Velký, už dnes připomínal spíše lidskou trosku. Propadl kouzlu kořalky, stal se neškodným

pořvávajícím bahnem společnosti, které toliko páchne a není hodno povšimnutí. Tak končívá nejeden vůdce lidu. Tak končívá nejedna velká myšlenka v rukou slabých. Tak vznikl smrdutý notorik Alwynn, gwendarronský psanec bez střechy nad hlavou.

Do putyky vpadl Moskyt s Vratigladem. "Dochlastat a deme na cimru", zavelel vůdce. "Kde je Tanris?", dotázal se trpaslík. "Asi před hodinou šel na dvorek močit", ozřejmil Griffin Linfalas. Náhle se rozléty dveře a do lokálu vešel Tanris: "Se ví, že sem celou tu dobu chcal. Když dlouho chlastáš, tak dlouho chčeješ, to je jasný", zahlaholil prolhaný álfheimský chodec. "Správně, šéfiku, kalíme až do rána", přitočil se ubulený běloruký mistr. "Ale já, kurva, chlastám vodu, hé! Páč sem slušně vychovanej elf, hé, ty čuně jedno vožralý", rozeřval se elf s duší barbara až korbele nadskočily. Alwynn se zase rozplakal. Krochta s Trblotem na sebe krátce pohlédli. Už jim ten Álfheim začal lézt opravdu na nervy.

Na pokoji hobitky Atalji, který byl nejpečlivěji ukližený, Trblot, prolétaje se přitom složitými souvětími, vysvětlil, co se dnes v noci bude dít. "Nemáme moc času, takže se všichni připravte. Vemte jen nejnutnější věci. Samozřejmě deme v komínckejch hadrech, ale nějaký ty příruční vocele by se šikly", zakončil monolog trpaslík. "Jó, a dostali sme truhličku", ukázal Krochta a otevřel víko", je v ní diadém tak cirká za šest tácků zlatých. Jako základ dobrý, ne?". Dav uznale zamručel na souhlas. "A jak máme vědět, že ste něco nelohli?", zahromoval Tanris, "To známe, takovýdle manýry - hodně ukrást, málo přiznat". "Tak takovýhle manýry známe akorát u tebe", zbrunátněl Vratiglad a tasil kladivo. "Nech ho bejt, dyt' je nemocnej", uklidnil ho Moskyt. Tanris se zatvářil triumfálně.

Perrimova komnata

Do zahrady se dostali snadno, přežezli zeď. Jejich černé siluety splyvaly se záhony růží. Ke hradní budově se přiblížili z boku. K jedné z přilepených věžiček vedla šterková cesta. Strčili do dveří. Otevřely se. "Satlann nelhal", sykl Trblot, Griffin Linfalas kývl hlavou. Vyběhli po dřevěných točitých schodech. V každém patře vedly dřevěné dveře do domu. Nurnští ani nerozžehli lucernu. Bylo by to příliš riskantní. Schody vyvedly družinu

do krovu věžičky. V trámovi se každou chvíli někdo přerazil a potloukl. "Ticho, ksakru", upozorňoval ostrážitý lupič Aedd. "Tu ja, Čakataj, sum dveře nachodil", ozval se Tchagotaj a otevřel. Venku se z mraků vyhoupl dorůstající měsíc. Brzy bude v úplňku. Další cesta vedla po pro účely oprav upevněném prkně. Ke komínu vedl žebřík. Bylo třeba zvýšené opatrnosti, druzi se navzájem jistili lany. Dobře že tak. Pod tlustým Ramidorem praskla špruše a málem se zřítíl dolů. To by pak byl zmařen nejen jeho život, ale celá akce.

"Lezu první", pravil rezolutně Aedd Ruindorský a obratně si uvázal k pasu lano dračí smyčkou, "Kdo mě bude jistit?". "Třeba já, ale nech mě, prosím tě, trochu vodfrknout", ozval se nejsilnější chlap v družině, bývalý mukl, potetovaný Vratiglad. "Nečekám!", řekl Hlína a vyhoupl se na okraj dýmajícího komínu. Tam si namočil šátek a převázal si jím obličej. "Ked trapazlik vodfrka, tak sum to ešče ja, Čakataj", přihlásil se dobrovolně Tchagotaj a chopil se konce lana. Pak začal Hlínu pomalu spouštět. "A když třikrát škubnu, tak mě vytáhněte", houkl nakonec. "To jasne. Nesum blby".

Aedd v temnotě narazil na první rozbočku komínů. Zde si na chvíli odpočal, ale protože jej štiplavý kouř pálil do očí a nosu, pokračoval v cestě. Pro případ, že by ztratil vědomí, vybral si pravý komín, který se pozvolna svažoval. Nedlouho na to objevil nové větvení. "Hmm, níž už nejdu. Mám málo lana", zabručel si pro sebe Aedd a prozkoumal levou větev. Brzy se dostal až ke krbu. Plápolal v něm však oheň a plameny byly tak vysoké, že nebylo možno se dostat do místnosti. Aedd třikrát škubl lanem. Bylo mu mdlo.

* * *

"Cuky tri to tahat treba, tag sum ja, Čakataj, s Hlinou mluvil", sykl Tchagotaj a začal tahat. Trblot mu pomohl. Není třeba tady stát a vokounět", houkl Griffin, "Vytáněte lana, uvažte je k žebříku a rychle dolu". "Du první!", nahnul se dopředu nováček Ramidor a nasoukal své špekovité tělo do díry. Hobitka Atalja nepochopitelně vlezla dovnitř také mezi prvními. "A teď já, hajzlové kradařský!", zařval až nebezpečně hlasitě psychopatický nedůvěřivec a kradař Tanris Álfheimský. Že svým neuralým prodiráním se vpřed málem shodil několik druhů ze střechy, mu pramálo vadilo. Ramidorovi se brzy zamotala hlava. Na prvním větvení se posadil a zhluboka dýchal. Cítil však náznaky toho, že omdlí. Atalja se kdesi nahoře hlasitě rozkuckala. Řvaní Álfheima naplnilo

komín silným lomozem. "Ať mě Tchagotaj začne spouštět dólu, trochu to tam vomrknul!", zvolal Aedd, který si už odpočal. Pro Tanrisův řev však nebylo slyšet vlastního slova, natož aby slyšeli ti nahoře. Aedd se tedy odvázel a obratně sešplhával hlavním komínem. Bylo tu dosti sazí, ale spáry skytaly zkušenému lupiči dostatečnou oporu. Tanris Álfheimský nahmatal původní Aeddovo lano a pustil se po něm. "Třeba najdu důkaz, že Hlína krad", pomyslel si ve své choromyslnosti, "Anebo něco ukradnu sám". Přestal řvát a rychle se spouštěl postranním komínem. Objevil to samé, co Aedd, avšak jeho lano mělo dosti velkou rezervu, a tak se jal spouštět v místě, kde se komín začal svažovat kolmo. Přitom ohmatával stěny. Netrvalo dlouho a našel postranní chodbu s mříží. Byla zamčená. "To je vono, to je to, co hledáme", zaradoval se Tanris ze svého objevu. Pak našel bezpečný úchyt, aby se mohl plně věnovat odemykání, či spíše páčení zámku.

* * *

Ramidor omdlel, svalil se na záda a zmizel v bočním komínu, připomínajícím skluzavku. "Pomóc, Ramidor se zhroutil", vypískla Atalja. Okamžitě se k ní přihoupl Tchagotaj, který už před chvílí zjistil, že Aeddovo lano neklade žádný odpor a tudíž ho nemusí držet. "Gde tlust'och byt, Ataljo, gde? To sum ja, Čakataj". "Tady v tý d'ouře". Tchagotaj nedbal nebezpečí a ychle se soukal temnou čadící průrvou. Našel ho zaklesnutého tlustým pupkem v zužujícím se průvodu do krbu. "Ešče, bogove bogu, že tag tlsty ogar je. Inag do riti svuju žižň by poslal", zaradoval se východňan a přivázal druha v bezvědomí k lanu, "Aj ja budem tag tlsty, ag tlšč sadelňag, aby sum žižň svuju do smrtě smrt'uci zachoval". "A jag sum řek, tag sum řek", zapřísahal se, když nebohého Ramidora vytáhl, posadil zpátky a řádně propleskal, až se probral. "Chce se mi nák spát, mámo", zakňoural Ramidor a objal Tchagotaje. "Kuž, ogar, ja nesum mama tvuja", odtáhl se od něj východňan, "Ja sum preca Čakataj". Ramidor znovu omdlel a svalil se. Tentokrát přepadl dopředu, přičemž s sebou strhl o pár sáhů níž visící Atalju. "Uáá", vypískla Christla Lísková, které lezení po laně už beztak činilo potíže, a křečovitě se přimkla k provazu. Elf Thielas, který při sestupu rozžehl lucernu, už jen sledoval, jak Ramidorovo a Ataljino tělo zmizelo ve tmě.

* * *

Aedd se dotkl nohama pevné země.

Podloží bylo měkké. "Rozsvíte někdo!", zvolal vzhůru, když kdesi v dále spatřil Thielasovu blikající pochodeň. Náhle pocítil prudkou bolest v rameni. Něco ho seklo. Do plic nadýchl zvížené dusivé saze. uka vystřelila k opasku a vytrhla meč. Griffinova lucerna z výšky několika sáhů ozářila prostor. Bylo to rozšířené spadiště mouro, kde nyní Aedd stál. A naproti němu podivný špinavý tvor. "Popelák", svitlo Ruindorskému. Četl o něm kdysi v nějaké knize. Jenže už zapomněl v jaké. A navíc mu na tom teď ani trochu nezáleželo. V rohu se zvedla nová vlna popela a vynořil se další. "Podte sem někdo!", zvolal Aedd. Nemusel však tak mocně křičet. Přišli hned dva. Tedy vlastně spadli. Ramidor a Atalja. Ramidorovo tělo srazilo Aedda k zemi. Popeláci se vrhli na své oběti. V příštím okamžiku do středu ápasil dopadl na obě nohy Trblot Vratigllad a už se sápal po kladiivu. Otfesený Aedd z posledních sil vstal a vrhl se na nepřítele. Brzy bylo po boji. "Všichni sem!", zvolal vzhůru Griffin Linfalas. Brzi se tu družina sešla a černý prach sedl. Přítomní vypadali opravdu strašně. "Fůj", ohmula nos Christla a ukázala na své druhy. "Nevypadáš vo nic líp", usmál se Nervor Chinský. "Teď mě napadá, kde je vlastně Tanris?", optal se Thielas. "Nejspíš někde krade", pronesl domněnku Dyni Longodon. "Já ho vážně jednou zabiju", zazněl Trblotův nenávislivý hlas.

* * *

"Nazdárek, hošani", otráslly se stěny Álfheimovým burácivým pozdravem a na laně nad hlavami Nurnských se vyloupila skoro dobrácky rozesmátá hlava Tanrise Álfheimského. Úsměv byl pouhou maskou. Ve skutečnosti byl k smrti rozezlený, že se mu nepodařilo vypáčit, ba ani vyrazit mříž na objevené chodbě. Aby předešel problémům, hned svůj objev přiznal. "Dobře, Tanrisi, ale víš, že nemáš pátrat na svou pěst", pokáral chodce čaroděj Krochta. "Chtěl sem jenom ušetřit družině čas, nó", zatvářil se dotyčným uraženě, "To se na to můžu přišť taky vyprdnout, nó". "Vyprdni", řekl jízlivě Krochta, pamatovav svého slibu, že když Tanris bude krást, tak ho zabije.

* * *

Numští pod vedením Tanrise došli k mřížím spojovací šachty a Griffin Linfalas, zkušený lupič, zámek odemkl. Tanris zbrunátněl, ale pod vrstvou sazí to nebylo nikterak znát. Potom prošli chodbou k další komínové šachtě. Zde se však evidentně netopilo. Lupiči Aedd a Griffin zkusili vylézt vzhůru, aby tak připravili cestu ostatním.

Objevíli jediné odbočení. Upevnili lana a svezli se po černé skluzavce do studeného krbu. Vlezli do místnosti a Griffin hned rozžehl lucernu. Byli na místě.

* * *

Stáli v rozlehlé komnatě. Ani svět lucerny nemohl dosvítit na druhý konec. Hned vedle krbu stála číš plná zlatých mincí. Tisíce zlatých odlesků ze vzálených koutů místnosti dávalo tušit nesmírné bohatství. "Propánakrále", sykl Dyni Longodon a tvář se mu rozzářila, "To je prachů!". "To bude jistě královská komnata", odušil Ramidor. Tanris nasucho polkl. Nikdo cizí tu očividně nebyl. "Jestli někdo něco šlohe, tak chcípne", zazněla Krochtova poslední výstraha.

Druzi se rozešli na průzkum, přičemž se snažili, aby toho co nejméně umazali od sazí. Vzduch tu byl poměrně těžký a chladný. Takové zatuchlo, provoněné slabou, ale velmi vtíravou vůní. "Dvěře sou zamknutý", hlásil odkudsi Nervor Chinský. Několik svíc, které hrdinové zapálili, osvětlilo celou prostorou. U protější zdi stálo obrovské lože s nebesy, plné závojų a různých serepetiček. Nurnští zmlkli. "V tý posteli někdo leží", špitla Atalja, a o krok couvla. Nurnští se stáhli zpět ke krbu. Pouze Krochta Moskyt a Trblot Vratigllad přistoupili a opatrně rozhrnuli závěs. "Ne!", vyvalil oči trpaslík a poklekl.

Byla tam otevřená rakev vystlaná ledem a drahými látkami. A tělo trpaslíka v drahé zbroji. Dlouhé vousy pevně sčesané na hrud', hlavu zdobila zlatá čelenka s drahokamem. Stařecké ruce byly na hrudi sepnuté. Zde ležel velvennorský král!

"Perrim", zaštkal Vratigllad a chytl se za hlavu. Mlčící dav u krbu soustrastně zahučel. Vůdce Moskyt smekl propocenou čapku s křídélky. V zámku dveří zarachotil klíč. Tanris Álfheimský se chopil příležitosti a rychle se zneviditelnil. Byl to jeden z jeho posledních lektvarů.

Do místnosti vešel muž, pátravě se po Nurnských rozhlédl a opět zamkl. Byl to také trpaslík. Dlouhé prošedivělé vousy, husté vlasy sčesané dozadu a rovně zastržžené v úrovni lopatek, ostré pronikavé oči. Na sobě měl drahý plášť, nesoucí znak stříbrné halapartny na rudém poli. Nurnští druzi se spontánně shoufovali v krbovišti a poklekl. Vratigllad zakoktal cosi na pozdrav, zatímco praktičtější Krochta hledal po kapsách průvodní prsten. Trpaslík sedl na volnou sesli a tentokrát věnoval té bandě špinavců mnohem delší a o to nepřijemnější pohled. "Jsme Nurnská družina,

pane", pronesl trochu roztřeseným hlasem vůdce. "Vím", odpověděl, "Mé jméno je Bóin. Jsem členem Rady velvennorského stolu".

Kdo z Nurnských by o Bóinovi neslyšel. Vždyť jeho jméno bylo s historií společenstva tolik spjaté! To kdysi dávno, v angwarmském Darrgou, pomohla právě tomuto muži hrstka gwendarroňanů ke svobodě. A když před lety vedl útokem vojsko na ugoldarrský klášter, byli také při tom. Však tehdejší události zůstaly dávno pohřbeny závojem mlhy zapomnění. Dnes před zraky dobrodruhů seděl důstojný muž, jeden z nejvyšších členů královské družiny velvennorského království.

Bóinova řeč byla dlouhá, ale chladná. Dával váhu každému slovu. Vyprávěl o starém králi Perrimovi, o jeho dlouhé chorobě a náhlé smrti. Hovořil o slávě a pádu muže, který celý svůj život zasvětil sjednocení svého lidu a vybudování říše po vzoru berenholdovských tradic. Vždyť pod Perrimovým vedením získali trpaslíci opět svobodu a novou vlast. A dnes tento muž ležel na marách v čekání na poslední cestu.

„Kolem smrti krále je mnoho nejasného. Záhadné věci se udály a dějí se stále“, pronesl vážně Bóin, „Perrimovo tělo bylo upraveno a pietně připraveno k pohřebnímu průvodu. Komnatu jsme uzamkli a zapečetili čtyřmi pečeti, pečeti trpasličích členů Rady velvennorského stolu...“. „Co je to za radu?“, vylétla Nervoru Chinskému otázka z úst. „Rada velvennorského stolu prozatímně spravuje zemi, než bude dle nejvyšších zákonů z jejího středu vyvolen král nový. Členy rady jsou čtyři trpaslíci, mimo mne pánové Harpen, Oikresp a Thún a dva kudúci, pan Darlonn a ještě jistý Kardavec, bývalý obchodník. Smrti Perrima však v zemi započaly veřejné snahy o kudúci samosprávu, což dva zástupci Rady, tedy alespoň v osobě páně Kardavce, pozorují s neskrývanou pýchou. Volba a korunovace proběhne v den pohřbu, který se oba dva zmínění pánové snaží co nejvíce uspišit. Proti tomu však stojí zčásti umělé průtahy s prověřováním záhadné kkrálovny smrti. Jak ale pravím, v zájmu pokračovatelů tradic národa je předem se sjednotit na jménu nástupce a poté pány ve volbě přehlasovat. Leč ani my nejsme jednotní“. „V čem vám teda můžeme být nápomocný?“, vydal z hrdla příškrčeně Trblot Vratigllad. „Je to prostě: prošetřit královu smrt a v den pohřbu jej doprovázet až k siním Berenthauru. Jeho tělo musí za každou cenu spočinout na posvátné půdě“. „A to je všechno?“, podivil se

Krochta Moskyt, čaroděj. „Hlavní však je přinést korunu, která z této uzamčené komnaty zmizela. Ta koruna by nás jistě dokázala sjednotit při volbě krále. Králem by se stal ten, kdo by ji našel“. „Kvůli nějaký koruně že by všechno šlo tak hladce?“, zakroutil hlavou Dyni Longodon. „V koruně je zasazen jeden z earlilů“. „Cože tam je?“, protáhl Thielas obličej. Vratigllad se na něj zle zašklebil: „Já to chápu!“.

Bóin odešel a zamkl. Ještě bylo slyšet šramocení, jak opravoval pečetě.

Záhadný balíček

„Tak mám nahrabáno“, zachechtal se Tanris, když se mu s devítihodinovým zpožděním podařilo konečně bez újmy na zdraví a bez jakéhokoli podezření opustit královský hrad. Sice vypotřeboval veškerou zásobu svých těžce nashromážděných bezmegů a pěkně se zapotil strachy, ale teď svíral v dlani hrst krásných růžových perel z Perrimovy komnaty. A nejlepší na tom je, že okradl krále! „Cha chá“, zaplesal a kvapným krokem se blížil k Rožněnému seleti. Jen aby to Krochta neprokoukl, vždyť mu ten holomek vyhrožoval smrtí, když bude krášt. Určitě mu bude divné, kde se tak louho toulal. Možná by bylo lepší se přiznat... a potom dostat alespoň podíl.

* * *

„Tak, pánové, všimli ste si taky těch čmáranic na domech?“, opáčil všímavý Aedd Hlína. „Myslíš jako Klemeš na hrad a podobně?“, přitočil se Griffin a ztišil hlas. „Jo. A vo to právě de. Zjistil sem, že tady ve městě pracuje taková skupina. Stín Valinnu si říká. Bojujou za svobodu kudůckejch rolníků, či co. Vede je prej nákej Klemeš a mám takovej pocit, že by ho tady pár lidí vidělo rádo na šibenici“. „Stín Valinnu?“, zachmuřil se pan Moskyt, „Vzpomínáte si na ty vypálený cejchy u vobětí z Nurnu a Tuskaru? S.V., to by štymovalo“. „Takže podsvětí...“, zašklebil se Alwynn Bílá Ruka.

„Takže to zkusíme dát dohromady se zjištěnejma stopama z Perrimovy komnaty“, přišoupl si židli Dyni Longodon, kudůk malého vzrůstu, který si vzal průzkum místa činu za své, „Víme teda, že král byl delší dobu trávenej a nakonec votrávenej. Doličnej předmět - drobný lístky z, abychom tak řek vědecky, ústní dutiny.

Potom ta silná vůně. Trochu sem se po tom pídil, ale žádnou takovou rostlinu nikdo nezná. Pouze je průkazný, že je jedovatá. A dál ty stopy po zdi - takový drobný šmouhy na omítce a podobně. Ten někdo, co otrávil krále, byl pěkně malý a jaksepatří mrštněj, když vylez až nahoru k tomu malýmu větracímu okýnku a protáhnul se krzeva mříže. I s korunou ovšem, a vo tu mu nák moc šlo. Taky by bylo dobrý proklepnout jistýho Lerka, dochtora, co krále ošetřoval“. „Takže co navrhuje?“, zeptal se Nervor Chinský. „Porozhlídnout se po městě a vočíhnout tu podezřelou organizaci“.

* * *

Trpaslík se poněkud ztratil. Snad byly uličky příliš křivolaké, snad byl příliš unaven. Čím se však nemýlil, byl přátelský zvuk krčmy. Vypadala přesně podle jeho gusta. Omšelá, laciná a hlučná. Setřel si z vyholené hlavy krůpěje potu a vstoupil. Potřeboval získat nějaké informace. Hlavně o hradním doktoru Lerkovi.

Byla to pořádná poctivá knajpa. Plná hlaholu a kouře z laciných kukuřičných fajek. Trpaslík vstoupil, smekl umouřenou kominickou čapku a jen tak ze zvyku jí třikrát plácl přes nohavici. Letmo se rozhlédl a přisedl ke stolu, u něž jacísi kudůci hráli v kostky. Zdálo se, že právě obírají nešťastné se tvářícího trpaslíka. „Co si to dovoluješ, potetovanej škřet!“, zařval hlučný pořízek, který právě shraboval výhru, „Je tady plno“. Trpaslík vrhl na Vratigllada omluvný pohled a představil se: „Trim, jméno mé. Nechcete si zahrát?“. „I jó“, opáčil Trblot Vratigllad, nic si nevšímaje pořízkovy nebetýčné drzosti. „Sem řek, že tu nejní místo, a vo to feknu, to platí“. „Správně, pane Bzigo, ať si táhne, kam patří“, podpořil souseda druhý chlápek, sbíraje žulové kostičky do kvrdlometky. „Počkejte, pánové“, nasadil Trblot až nezvykle pokorný tón, „Přece byste neodmítli zahrát si s vobyčejným kominíkem, kerej navíc není zdejší, takže ho místní problémy ani nezajímaj“. A jak to řekl, metl na stůl několik zlatých. Bzigovi zasvítila očka. „Jo, a abych nezapomněl, nevíte, kde tady bydlí nějaký pan Lerk? Královskej doktor, víme?“.

Kostky padly a Trblot shrábl výhru. Stolovníci ztichli. „A co mu chcete?“, zeptal se opatrně pan Bzigo, když mocně zakvrdlal kalíškem. Trblot, zahaný do úzkých si začal vymýšlet. A každou větou se zapléтал víc a víc. Vyprávěl o tom, že přijíždí z jihu a ve skutečnosti není ten, kdo je. A že Lerkovi veze jistý záhadný balíček, který má

schovaný naa bezpečném místě. A že pan Lerk také není ten za koho se vydává, a že na ten balíček tuze čeká. A přitom, ač je to k nevíře, Trblot vyhrával a vyhrával. Již několik desítek zlatek se mu přesunulo do kapsy. „Pan Lerk bydlí nedaleko odsud, v honosné čtvrti, je to takový výstavní dům se zahradou“, sdělil trpaslíkovi Bzigův společník a nakreslil mu na stůl pláněk doktorovy rezidence plus několik okolních ulic. Trblot metl kostkami. „Pět!“, zajásal, „Mám nejvíc“. „Tak dost!“, práskl do stolu rozezlený Bzigo a nasupeně odešel.

* * *

„Takže se ti tady, Krochto, kajicně přiznávám, že mám v kapse hrst perel z králový komnaty“, zaúpěl Tanris Álfheimský, když konečně zůstal s vůdcem sám. „Cože? Cože máš v kapse?“, vyprskl Krochta Moskyt. „Nešlo to jinak, já už mám takový všetečný ručky hrabalky - moc toho lituju“, zanařikal chodec, „Můžem se rozdělit kdybys chtěl, hlavně to na mě neříkej“. „Uvidíme“, pronesl temně Moskyt a notorického kradláře ponechal svému dosti pošramocenímu svědomí.

* * *

„Ty a ty, hlídejte Lerkovu zahradu, chlap s balíčkem určitě přijde“, sykl Bzigo stručné rozkazy svým kumpánům, „A my dva se na kominíka pěkně pověsíme“. „Klemeš na hrad a smrt zrádcům!“, napružil se hubeňour po kudůkově levici a zlobně vztyčil zaťatou pěst. Podobné slogany měl v malíčku.

* * *

Nurnští se rozprchlí po městě, vesměs bezcílně bloumaje po okolí v marné snaze narazit na nějakou stopu. Taková nudná činnost nejednoho unaví, zvláště když se začíná smrákat. Jen poněkud potrhlý elf Thielas zabloudil do krámku koželuhova a pod vlivem náročné předchozí noci zapředl s ním hovor.

„Nemoh byste mi udělat sedák, pane? Z poctivý kůže vozkoušeněj na trojnásobný zátěži“. „He?“, zalapal po dechu dotázaný řemeslník. „Nó a k tomu náky vosmy , roztažný skoby a...“, zatvářil se znalecky, „žimary“. „Žima... co?“, orosilo se prodejci čelo velkými krůpějemi, „To je asi mejlka, ctěnej pane, tady ste v koželužně. A navíc vám vůbec nerozumím“. Ještě chvíli se Thielas pomateně dožadoval jakýchsi vyfantazírovaných bezmegů, ovšem brzy dostal jasně najevo, že blázní a jiní pomatení kolovpletenci by měli sedět doma za pecí a normálními lidem nezneprříjemňovat život. I on se tedy, smuten, odebral k návratu do hostince.

* * *

Zdráv buď, Thielasi, zasedni a poslouchej“, pozdravil druha Griffin Linfalas, „Vrátil se Trblot z výzvěď“. Byli tu všichni. I Aedd Ruindorský, i Atalja s Christlou, dvě krásné hobitky. „Tag mluveš lebo čušeš, Vratigllada? Čakataj už ves neposedný“. „Dobře mě teda poslouchejte, co se mi stalo“. A trpaslík převyprávěl zážitky z dnešního podvečera.

„Tos toho teda moc nezjistil“, zkritizoval Vratiglladovy výzvědné schopnosti mladík Ramidor a mocně nadmul prsa, jako že on by toho zvládl víc, než jen objevit sídlo někdejšího královského doktora. „Aspoň mi nakresli mapku“, vybídl siláka, „Pergamen máš tuhle“. Krochta Moskyt se tvářil vážně. Poté, co Trblot dotvořil nevzhledné dílko, tedy náčrtek, vyzval jej, aby s ním šel ven. Jen Dyni Longodon, čiperný kudůk, předstírajíc, že si jde pro další korbel, se vyplížil za nimi do noci.

„Trblote“, zatvářil se vůdce Nurnských navýsost zadumaně, „Máme trable. Tanris zase krad. A navíc přímo v hradě“. „Cože? Ten spratek že znesvětil místo odpočinku krále? Mýho krále?“, zařval trpaslík, „To si žádá krev!“. „Taky si myslím. A Álfheim byl na to předem upozorněnej, takže z hlediska svědomí by to bylo čistý“. „Mám ho rozpárat hned namístě, nebo si to rozdáme tady?“, odplivl si Trblot. Krochta jej musel uklidnit. Nebylo by dobré vraždit na veřejnosti. A aby se předešlo problémům, družina by se o tom měla dozvědět až bude po všem. „Nech to na mě“, pravil Moskyt, „Plán už mám“.

* * *

„Musíme znovu na hřbitov. Ještě teď v noci. Kvůli hrobníku Satlannovi“, řekl vůdce Nurnským. Půjdu já, válečník Trblot a ještě stopať...“. Rozhlédl se kolem. „Tak Tanris. Sbalte se, za chvíli vyrážíme. Ostatní počkají tady“. Longodon se na vůdce zkoumavě podíval, ale neřekl ani slovo.

Vyrazili. Všichni tři. A za nimi v stínu domů se pokradmu jako černá kočka vydal zvědavý a přespřilíš horlivý nováček Ramidor. A další stíny se tu a tam vyloupily v dosvitu loučí a kahanů v oknech. Bzigovi muži. Posílení o další tři Klemešovy přívržence.

Cesta ke hřbitovu byla temná a nová zástavba postupně přešla v nízké zšeřelé chatrče chudiny. Ramidora obklopila nejistota, mysl mu začínala nahlodávat ostražitost. Krochta, Tanris a Trblot zmizeli kdesi vpředu. Teď už je spíš jenom

tušil. Zaslechl kradmý zvuk kroků. Ohlédl se a zaregistroval letmý pohyb. Že by jej někdo sledoval? Zapadl do zpustlého dvorku. Po chvíli ulicí přešla pětice ozbrojených kudůků. „Radši zmizím“, oddychl si Ramidor, když jejich vzdalující se kročeje zanikly v šumění větru. „Vobhlídnou to Lerkovo stavení“, napadlo ho.

* * *

Hřbitov byl utopen v šeru. Krátké zavržení zrezivělé brány se dobrodruhům zarylo do morku kostí. Pro jistotu nechali otevřeno, aby ten nepříjemný zvuk neprobudili podruhé. Štěrka na cestě křupal pod nohama a kdesi na tušeném konci centrální cesty mihotalo světélko oknem Satlannova pokoje. Cośi nepřijemného viselo ve vzduchu.

Čaroděj Krochta Moskyt se zastavil. I druzí dva. Rozpřáhl ruce a tísnivé ticho naplnil nenávistný výkřik. Čarodějná formule. Nerozuměli jí. Účinek seslaného kouzla byl rychlý a drtivý. Vratigllad uskočil a tasil. Tanris Álfheimský se svalil k zemi, nemohouc pohnout údý. Krochta tasil meč a společně s trpaslíkem přistoupil k nehybnému druhu. „Jako vůdce družiny tě, Álfheime, za tvé zrady družiny a nesčetné krádeže odsuzuji k trestu smrti“. „U všech bohů, ne!“, zaťkal odsouzený a bezbranný chodec. „A pro zradu krále Bóina přijdeš o hlavu setnutím“. A tak ho rozsekali.

„Trblote, ohlídej to tu. Zatím zajdu za hrobníkem“, řekl Krochta. Odešel. Vratigllad chvíli stál. Pohlédl na odřezanou hlavu druhovu. Sjel pohledem na odřezané tělo druhovo. Zasunul zbraň zpátky na své místo. „Inu, mělo by se uklidit“, krátce se zachechtal. A na důkaz svého odhodlání s Tanrisovým lebem v podpaždí zavlekl tělo kamsi do tmy mezi hroby.

Kdesi na konci cesty vrzla železná vrata. Trpaslík se zarazil, pod okovaným bagančem nepříjemně zaskřípal štěrka. „Haló, kdo tam?“. Ticho. Náhle se ze tmy vyřítili dva muži a ve vši tichosti, jak to jen bylo možné, se na něj vrhli. „Tu máš, chropite!“, procedil skrze zuby Bzigo a přetáhl Trblota kladivem. Hrudní pláty se lehce zdeformovaly, ale zachránily trpaslíka před jistou smrtí. Vratigllad odrazil nápor druhé zbraně a uskočil. V momentu překvapení se vrhl mezi hroby. Tak to bylo jistější. Bez Krochty ani ránu. Utíkal, seč mohl, občas se přerazil o nějaký ten kamenný náhrobek. Muži mu byli v patách, ale ve tmě měl přeci jenom jistou šanci. „Rychle, ať nám nezdrhne“, zaslechl Bzigův sípot, „Má u sebe zásilku“.

Trblot, oťesený z několika nárazů, vyskočil zpátky na pěšinu a rozeběhl se k bráně. „Jste to vy?“, vykřikl kdosi tlumeně. Vzápětí Vratigllada zasypala salva šípů. U vrat strážila trojice kudůků s kušemi. Trpaslík v poslední chvíli zaslechl za svými zády běsnícího Bziga. Rozhodl se pro bezhlavý úprk do tmy mezi hroby, tam, kde umrlci sní svůj dlouhý sen.

* * *

„Slíbil jste nám pomoc, pane Satlann. A my sloužíme králi“, řekl vážně Krochta. „Mrtvým králi, není-liž pravda“, poopravil čaroděje hrobník velvennský. „A ani úcta k němu mě nezavazuje ke spoluúčasti na mordu. Nemůžu přeci jen tak mýrnyxtýrmyx pohřbít něčí tělo na místo někoho jinýho“. „A co to přifařit k nějakému společnému hrobu?“. „Ne“, zakabonil se Satlann, „Nanejvýš o tom budu mlčet. A to znamená, že se vůbec neznáme. Jó, a to tělo, to do osuvitu zmizí“.

* * *

Krochta Moskyt krácel po cestě, hledaje Tanrisovo tělo, popřípadě Trblota. Nezdařilo se. Zřejmě trpaslík mrtvolu dávno ukldil a lup zajistil. Ale co to? Mrtvolné ticho přerušil výkřik - výkřik člověka, bojujícího se smrtí. Čaroděj vyběhl, upravujíc si poněkud nepraktický plášť, aby měl volné ruce. Uviděl je, byli to cizáci. Jeden stál vprostřed cesty v sousedění. Kousek dál, u brány, tři muži s krátkými kušemi. Prásk! Z Krochtových očí vyšlehl plamen, stromy na okamžik vystoupily z objetí noci a kudůk žuchl na zem. Kudůci u brány na okamžik ztuhli. Čaroděj rozpřáhl ruce a začal cosi mumlat pod vousy. Další záblesk proťal tmu. Ti zbylí, co měli více štěstí než rozumu, v panice prchli pryč.

* * *

Trblot zaječel, když po něm Bzigo skočil. Oba se svalili na zem. Chopili se zbraní, odskočili. Nastal okamžik vůle osudu. „Chcípneš, pse trpaslickej!“, odfoukl si Bzigo. „Nebo taky ty, hlásná troubo“, houkl trpaslík, jemuž krev črčela čůrky po tváři. Zbraně se zlověstně blýskly a zasvištěly vzduchem. Byl to boj vskutku hodný hrdinů dnešní doby. Krutý, ale čistý. Kov na kov, krev za krev. Byl prudký a krátký. Naposledy se zbraně útočníků napřáhly k smrtící ráně. Oba byli vyčerpaní, oběma údý vypovídaly službu. Bzigo pod tíhou těžké zbraně zavrával, okamžik pohotově využil k smrti znavený Vratigllad a proklál kudůkovi žebra. Bzigo se svalil trpaslíkovi do náruče a oba padli k zemi.

* * *

Krochta pátral po svém druhu. Úpěnlivě volal jeho chrabré jméno. Dokonce obešel hřbitovní zeď. A tam jej našel. Zuboženého, zakrváceného. Trosku muže, jenž je největším válečníkem Nurnských. Choužil se v koutě a žalostně sténal. Ve zkrvavené tváři se objevila dvě bílé bulvy. Moskyt okamžitě svému příteli poskytl nejnutnější pomoc, aby byl schopen dojít alespoň do hostince. „Tak tohle je kladivo, kerý mi zachránilo kejhák. A teď ho pokřtím vlastní krví, dám mu jméno Bzigo a budu ho nosit do nejdelší smrti. Dneska jsem totiž přežil svůj osud“.

* * *

„Dneska byl z mýho rozhodnutí popraven Tanris z Álfheimu, řečený Zloděj“, oznámil vůdce Nurnských v hostinském pokoji stručně tu zvěst a pohlédl do kouta, kde na blešivé posteli hraničáři sešivali Vratiglladovy šrámy. „Cože? Cože? To byste taky příště mohli vodkráglovat mě!“, rozčílil se Dyni Longodon. Moskyt přešel jeho výtku mlčením. V místnosti zavládlo mrazivé ticho.

Rozléty se dveře a do pokoje vběhl Ramidor: „Kde ste? No kde ste? Já vás tu sháním a všechno dělám za vás, a vy si tady chrápete!“. Po té, co se uklidnil, což jistou nezanedbatelnou chvílku trvalo, řekl vše, co viděl. Jak se schoval naproti Lerkovu domu a sledoval muže, kteří u vrat strážili. A jak po několika hodinách nudné hlídky přiběhli další dva, mocně gestikulovali a všichni se rychle sebrali a utekli. „A víte kde zmizeli?“, zatvářil se důležitě Ramidor, „V kanálech. Jejich ústí vede do řeky. A pořád mluvili o nějakým Bzigovi a jakýmsi balíčku z jihu“.

Masakr v kanálech

„Todle je tuze pěkný místečko. Voňavej vzdoušek, měkkoučkej mech, tady se mi to bude nádherně spát“, usmál se Nervor Chinský, odhodil kuši a svalil se do zeleného podrostu. Les kolem byl smrkový, nedivoký. Vzduch čpěl smůlou a mírem. Sem nemohly dosáhnout špinavé intriky města. A snad právě proto si Nurnští tento lesík vybrali ke zbudování hlavního stanu, svého útočiště. „Počkej, Chinskej, máme ještě práci“, upozornil unaveného kudůka Aedd Ruindorský. „Ale když je unavenej, tak ať zustane“, vložil se do debaty pan Linfalas, „Aspoň někdo pohlídá koně“. „Jo, a Alwynn by tu

moh taky zustat“, řekl přídrzle Ramidor, „Po cestě se nám kapánek vožral“. „Zase...“.

* * *

Deset postav za šera přebrodilo nevábnou stoku, vlévající se dole ve městě do řeky Dil. „Tady to je. Tady zmizeli“, ukázal Ramidor malý vstup do podzemí, ledabyle zakrytý roštěm. Longodon zažehl lucernu. Obetzetně vstoupili. Vpředu válečník Vratigllad a Krochta Moskyt, za nimi výteční střelci Aedd s Griffinem, světloňoš Longodon a ostatní. Zatuchlý puch blízkého kanálu. Na zemi mazlavé bláto, stěny vlhké, kamenné. Odporné místo. Avšak věci daleko odpornější měly teprve přijít. Trblot kráčel vpředu a ve vzpomínkách se vrátil k dnešnímu ránu, kdy se s čarodějem Krochtou vrátil nalézt ostatky Tanrisovy. A hlavně ty perly. Jenže místo bylo zajištěno Harpenovými vojáky a mrtvola dávno ta tam. Ještě štěstí, že nebyli zatčeni. Jedině velitel harpenovců, jistý Puprchalk, si poznamenal jejich jména a přechodně bydlíšťe. Uvedli hospodu. A pelášili odtud, seč jim síly stačily.

Ani hluk proudící bahnité vody, pocházející z koryta, ležícího kdesi v temnotě před Nurnskými, nemohl zadusit lidský výkřik. Ani praskot lámaného dřeva. Přístupová chodba čistíčů centrální stoky se již dávno rozšířila a bylo zde o poznání sušejí. Hrdinové gwendarronští vyrazili ostrým tempem vpřed, míjeje postranní odbočku s několika kamennými schůdky a zarazili se v místě, které přetínal široký kanál. Na hladině zvolna odplouvaly trosky lodice. Někjaký muž, zalkávající se špinavou vodou, rozhazoval rukama a pravděpodobně tonul.

„Hod'te mu lano!“, houkl Linfalas kamsi dozadu Tchagotaj a Christla se začali horečnatě přehrabovat v batůžcích. Náhle tonoucí, tažen snad obrovskou neviditelnou silou, zajel pod hladinu. „Ha“, vydechl Aedd Ruindorský. V místě, kde zmizel, vykoukla obrovská hlava. Zvířecí. Tak obrovská a hnusná, až Nurnští zcepeněli. Jen na okamžik. „Haterie“, houkl Aedd a sňal ze zad luk. Taktéž Griffin. Haterie zmerčila vetřelce. Mocnými machy blanitých pazour se přiblížila k ústí a sápala se ven. Čaroděj Moskyt věděl, že toto není nejpříhodnější místo k boji. Levou rukou si přidržel milovanou čapku s křídélky a temným hlasem houkl zaklínadlo:

Hypersfera, nádech

ajť sem vobru v zádech

A byl. Jen letmo si uvědomil, že naproti, lehce vlevo, je otvor ve zdi, podobný tomu, kterým přišli. A už tam byl, a už tam stál. Z vody, blízko zbytku Nurnských, se vynořila další hlava. Krochta se mocně soustředil, až kolem křídek na čapce problemicky jiskřivé výboje. Byl pln síly, kterou soustředil do jediného bodu, k Vratigladovu zvířecímu nepříteli. Prásk! Obrovská šleha na okamžik doslova oslepila všechny přihlížející. Tvor se doslova rozplízl u nohou potetovaného trpaslíkama, jemůž kolem uší vyčuhovaly hroty šípů Griffina a Aedda. Byli připraveni přes malého muže střít. Druhá haterie se vysápala přes tu první. Nastala pravá bitevní vřava.

Krochta vytušil cosi za svými zády. Nestačil se však otočit. Obrovská tlapa plácla do nepříliš ztepilého čarodějova těla. Moskyt opsal obrovský oblouk a zahučel do stoky. Loknul si, a začal se topit. Voda jej unášela, bezvýsledně se pokusil o nějaké záchranné kouzlo. Pak si v poslední chvíli vzpomněl na hůlku, co nosil za opaskem. Zaslechl, kterak tělo třetí haterie žuchlo o hladinu. Šla po něm. V rozhodném okamžiku, pomocí kouzelné schopnosti hůlky, vylevitoval podél stěny vzhůru a zachytl se spáry. Našel opor pro jednu nohu. Nemohl to vydržet dlouho. Byl mokrý, špinavý, poloutopený a polomrtvý.

Rozlíčená haterie, zraněná několika šipy, popadla první, co zahlédla. Trblotovo malé tělíčko vyletělo ke stropu. Prudký náraz jej odmrštil zpět. Strašná rána. Trblot nebyl mrtev, ale rozhodl se, že už nevstane. Snad hho ta obluďa nechá na pokoji. O podlahu zazvonilo válečné kladivo Bzigo. Haterie sice na trpaslíka ještě několikrát šlápla, ale veškerý zájem věnovala zděšeným střelcům Linfalasovi a Ruindorskému, kteří byli nuceni přezbrojit. Nutno podotknout, že štěstí, pokud o něčem takovém lze vůbec mluvit, stálo rozhodně při Griffinovi.

Zbytek družiny stál a vyčkával. Bylo zbytečné drát se dopředu, když stateční a silní bojovali. Tady byl vcelku klid. Tedy do chvíle, než se přihnali ti prokletí bradavci, vábení zřejmě křikem bojujících. Vyřítli se z postranní chodby, té, kterou druzi minuli a vpadli právě do houfu těch, kteří se pokojně dívali na krvavé divadlo vpředu. Šlo to ráz na ráz. Nic netušící Atalja šla jednou ranou k zemi. Z její nádherné hrudi vystříkla krev. Překvapení a nepřipravení dobrodruzi se postavili na chabý odpor. Ramidor s Christlou jednu z útočících bestii skolili. Druhá se vrhla na

Tchagotaje a rozsápala jej doslova na kusy. Přes padající tělo záutočil Dyni Longodon. Už měl připraven vlastnoručně zrobený flakón. Věděl, že dlouho neobstojí. Po první téměř smrtelné ráně, kterou utřil, flakón do mrtvé požil. Jeho tělo ztratilo tvary a narůžovělý obláček plynul pryč z tohoto místa. Na zem žuchly veškeré jeho věci, šatstvo a kovaná alchymistická truhla. Thielas už byl dávno v trapu. Christla s Ramidorem se rozhodli pro bezhlavý úprk. Tlustý a neobratný Ramidor však neměl tolik štěstí. Bradavcův pařát mu rozeklál záda dlouhým šrámem. Tělo se jakoby zlomilo a skácelo na zem.

Už se dali na ústup i Griffin s Aeddem. Letmo pohlédli na Trblota Vratiglada, zda je schopen tak kvapně chůze. To právě on v poslední chvíli vyskočil na nohy, aby pomohl bestii druhům dobít. Od svobody je dělil pouze jeden zraněný bradavec, a toho druzi, tak strašní ve svém hněvu, svorně propíchli. Ztratili se ve tmě.

Krochta Moskyt, stropní viselec, zůstal sám. Prostory chabě ozařovala Longodonova zapomenutá lucerna. Poslední haterie chvíli plovla ve vodě pod ním, ale po zjištění, že na masitý vábně vyhlížející úlovek nedosáhne, rozhodla se hledat potravu jinde. V chodbě leželo masa spousta.

Čaroděj měl doslova zdřevěnělé údy. V duchu převracel stránky kouzelné knihy, přemýšlel o účinných bezmezích, jež tak dlouho schraňoval, až se v nich nevyznal. Pak mu blesko. Těžko popsát, jak se mu ten zázrak povedl, nicméně najednou stál rozzlobený Moskyt za zády haterie, byl jaksi komicky rozmlžen a oudy jeho vydávaly podivný bzucivý zvuk, jak rychle protínaly vzduch. Byl ohromně rychlý. Z obou rukou vylétly blesky. Zablystěl meč. Sek, sek! Škoda, že jej při této přehlídce čarodějné-válečnického umění nikdo nespapřil. Jenže na hladovou haterii to bylo pořád málo. Vrhla se na něj a rozhodně nemínila zůstat pozadu. Moskytovi pomalu tuhl úsměv. „Ještě dva vobrazy, a sem v řiti. A k tomu ještě docísta vymagované“, pomyslel si. A v tu ránu vyvolal svojí poslední levitaci.

Krochta připomínal obrovského netopýra, jak tak visel na svém známém místě u stropu. Haterie se vrátila zpátky do chodby a věnovala se pojídání mrtvých. Potom zaslechla hluk. To bradavci se stahovali k masu, na něž si také dělali nárok. Haterie nečekala a vyrazila do útoku.

Čaroděj byl na pokraji zhroutilí.

Horečnatě přemýšlel. Mozek mu vypovídal službu. A náhle, jako poslední záblesk sil, vzpomněl si na malý balíček na dně torvy. Už dlouho ho nosil. Kdysi mu ho daroval, či snad prodal někdo, kdo už dnes nežije. Někdo, kdo se účastnil dávné erkrachtské výpravy. Ten balíček obsahoval hroudu silně nepromokavé výbušniny. Krochta našel oporu pro druhou nohu a zašátral v torně. Byla tam. I s odpalovací prskavkou. Z posledních sil, už v mráкотách, křísł o ocílku a hroudu hodil do chodby.

Ozvala se strašlivá detonace, která Moskyta odhodila do kanálu. Všude byl dým a tma, ale on popaměti připlavál k ústí chodby. Po ztuhlém haterím těle se vysápal na pevnou zem a, šátraje po stěnách, potácel se pryč. Ven za svými druhy.

Celý mokrý a rozedraný se vypotácel ven. Byla tma. Město bylo rozzářeno tisíci světýlek z prohrátých domovů. U koryta potoka se koupal zbytek stále otřesené družiny. Dyni Longodon si právě natahoval vypůjčené podvlikačky. „Sem rád, že žiješ“, rozzářila se Griffinovi Linfalasovi tvář. Krochta se sesul k zemi. „Měli bysme se vrátit. Jsou tam těla našich přátel“, řekl alchymista Dyni, „A navíc jsem tam nechal truhlu a všechny své věci“. „To nemá žádné význam“, sípl vůdce, „Vyhodil jsem všechno do vzduchu“. „Né“, chytil se za hlavu Longodon.

Koukám, že ste dopadli jak barbaři u Zámofe“, uchechl se Alwynn Bílá Ruka, když se zdecimovaná výprava rozvalila pod stromy. „Jo“, unaveně odpověděl Griffin a pohledem sjel cizáky, kteří se hřáli u ohně, „Kdo je zase tohle?“. „Jó, ten mrňous a habán?“, hýkl Běloruký, „To je nákej trpajzlik, co děsně nesnáší ty kudúčí mutanty, a chlap, co nesnáší vůbec žádný mutanty. Tak tady spolu chlastáme a nadáváme“. „Prej dete vymlátit Klemešovu bandu“, houkl trpaslík. „Jo“. „Tak to du s váma. Římbatuv Drtinosa“. „Hlídej, Alwo“, řekl Aedd, „Ráno povypříváme“. A usnul. Solwin, tak se jmenoval ten druhý, ještě s Bělorukým vyřizoval nějaké formality ohledně Bílé Ruky.

Známé místo. Tmavá chodba posetá úlomky kamene, závaly. Další pokus o dobytí hnízda vzbouřenců. „Tohle byla moje truhla“, zaštkal Longodon a ukázal na kus zohýbané výztuže. „Rači pudem téma chodbama. Bude to jistější a vpadneme Klemešovcům do zad“, radil Trblot. Druzí se mlčky sešikovali v bojové

uskupení. Tasili a vtrhli. Mrtvá těla haterie a bradavců dávala tušit, k čemu zde došlo. Nurnští byli natolik rozrušení, že prázdným zatuchlým sklepům nevěnovali přílišnou pozornost a soustředili se pouze na případný letný pohyb. Několikrát zvolili odbočku, vpadli do míst, kde žili blátivci. Pro nadmíru vztekého Trblota a poněkud horlivého nováčka Drtinosa žádná práce. Dva rozsekali, třetí prchl. Co na tom.

„Svíť pořádně, ničemo!“ , houkl zpředu Griffin Linfalas. „Dělám co můžu“, ohradil se alchymista Dyni, „Mám krátký ruce a navíc je před náma nic néjní“. Přesto Nurnští vpadli v očekávání nepřítele.

„Né, né, né!“ , vyjekl čaroděj Moskyt a chytl se za hlavu. Okolostojící druzi odskočili. „Ááááh“, skuhral a tančil po sklepení. Na všechny strany jako zelené zvratky odletovalo nějaké svinstvo. Měl to mezi prsty, na kazajce, všude. „Spadlo to na něj zeshóra“, vriskl Thielas. Čaroději ze zad odlétla torna a její obsah se rozkutálel po podlaze. „To je hlen, zelený hlen“, zamudroval všudypřítomný Aedd, „Pochodeň, křesadlo, rychle!“. Někdo mu je podal. A potom, jakoby se pomátl, s hořící pochodní v ruce sežehl nařikajícímu čaroději hlavu. Ten se v bezvědomí sesul k zemi. „Hlen de jenom spálit“, houkl Ruindorský, stoje rozkročmo nad doutnajícím druhem.

„Bolí to“, plakal bolestí Moskyt, když mu Griffin opatrně seškraboval zbytky křídélkaté čapky z hlavy. „Trochu se to zapeklo do kůže“, pravil soustrastně. „Je to odporný“, utrousila Christla Lísková, „Chudák malej“.

Thielas s hobitkou Lískovou druha podepřeli a na těžce popálenou hlavu, teď už bez vlasů, jako provizorní ochranu nasadili kotlík, v němž si dříve čaroděj vařil chutnou polévku. Skoro nebyl schopen jít, sténal, byl jako v mátohách.

„Ssst...“, špitl Aedd z Ruindoru a ukázal před sebe, „Slyším hlasy“. Zastavili se. Opravdu. Hovor zněl vzdáleně, tlumeně. Nesl se klenbami, třístil se ozvěnou o stěny. Připadal jim mohutný, mnohohlasý. „Tak co, dem tam nebo ne?“, zdvihl obočí Trblot. Byli zaraženi. „Krochta pláče“, ozvala se nešťastně hobitka Lísková, „Měl by jít k felčarovi“. „Ani nás nevnímá, chudák“, řekl Thielas. Němělo to cenu. Bez Moskyta jít do boje? Nikdy!

Trblot na výzvědách a vše, co bylo potom

„Netejrejte mě, pane ranhojič, a řekněte pravdu“, zeptal se s obavami ještě napolo bezvládný Krochta, „Budu mít ještě někdy vlasy?“. I přes svůj stav si dobře uvědomoval, že s takovou zrůdou by asi Attrien dlouho nevydržela. Hlavu měl samý puchýř, tu a tam zčernalá kůže praskla a odkryla cosi hrůzného pod ní. Christle se zvedl žaludek a musela rychle na čerstvý vzduch. Thielas byl statečně vůdci oporou. „Ty černý fleky oškrábu, zbylou pokožku pokud možno sešiju. A to bude pěkně bolet. Dál už je to věc opatrnosti, hojivejch mastí a modliteb“, řekl velvennský městský felčar starostlivě, „Jestli vám znovu vyrostou vlasy, to je ve hvězdách. Jó, a ten plechovej kyblík taky není moc dobrej“.

Během zákroku čaroděj několikrát omdlel. Felčar předal Thielasovi léčivé masti a postiženému natpatlal hlavu a nasadil na vyspravenou lebku ochranný kožený návlek. „Třikrát denně mazat, jinak čapku nesundavat“, řekl vážně a vybral zlaté za léčbu.

* * *

„Jít zpátky? To by mě musel šlak trefit!“, ohradil se elf Thielas Aeddovu návrhu. „Mně se taky moc nechce“, řekla tiše hobitka Christla Lísková. Dobrodruzi se sesedli k poradě. Netrvala dlouho. „Dobře“, prava rezolutně válečník Vratigllad, „Když mě teda někdo zneviditelná a pučí vodoměrku, tak puďu“. „Pij“, řekl Longodon.

* * *

„Teda smrad tu je, že by zezelenal i neviditelněj“, pomyslel si trpaslík, když ohledal místo krvavé srážky. Nedávná detonace uvolnila několik kvádrů a na několika místech zúžila chodbu jílovými závaly. Pohlédl na hladinu, která se matně leskla odlesky z jihu. Jinak tu byla tma. Kanální voda volně plynula bez známek přítomnosti něčeho živého. Opatrně našlápl. Krochtův vypůjčený prsten černé vodoměrky začal okamžitě účinkovat. Pohlédl-li na sever, spatřil světlo. Mihotavý plamen důlní lampy. V ohbí kanálu stála pramice. Popojížděla. Seděli v ní dva muži. Vratigllad se k nim připlížil. Náhle si všiml vlhké chodby, zabíhající jihovýchodním směrem. Bylo v ní po kolena vody, což Trblot spíše odhadl. Zalezl za roh. Přikrčil se. Hodiny plynuly. Kudůci na pramici si povídali. Dlouhé hodiny tlachali o spoustě věcí. O

Klemešovi, to je jisté, a o jakémsi Mochnovi, který zmizel a už ho od té doby nikdo neviděl. Inu, hlídka se nudila.

„Hej, Brouchu“, hýkl jeden. „Co?“ „Znamení“. A pramice zvolnými šfuchy bidlem vyplula k ústí kanálu. A Vratigllad za ní. V místě, které už trpaslík dobře znal, nastoupil udýchaný muž. Vyměnil si se strážnými stisk ruky. „Jedu z Pasennu. Chci ke Klemešovi. Vezu důležitou zprávu“. Pramice vyrazila vzhůru proti proudu.

Za velkou zatačkou se ze tmy vynořilo provizorní přístaviště. Byly zde ukotveny další lodě. V koutě dřepící kudůk krátce zamával. Krátce odpověděl. Kotviště minuli a zahnuli do postranního kanálu. Brzy přistáli a posel vystoupil po několika schodech na suchou zem.

Trblot se už začínal nudit. Stál na vodě a byla mu zima. Konečně chlap vyšel a jak dosedl na lavici, loďka se nebezpečně rozhoupala. „Tak co?“, zajímal se Brouch. „Rychle zpátky. Musím se vrátit do Pasennu. Pohřeb velkého skřeta už se blíží“.

Vratigllad z nepochopitelných důvodů trčet na místě, zatímco pasennský posel byl dávno ten tam.

* * *

„... Takže to je všechno, co sem zjistil“, nadmul se trpaslík, když dovyprávěl mírně opepřenou a přibarvenou pohádku z průzkumu. O tom poslovi se, bohům žel, zapomněl zmínit. „Takže vlastně jediný, co se ti povedlo zjistit je, že Perrimův pohřeb bude zejtra?“, usmál se ironicky Dyni Longodon. UVědomil si totiž, že vzácný lektvar neviditelnosti vyhodil nadarmo. „To je, řek bych, jasnej důkaz neschopnosti“, pravil Aedd Hlína. „Takže se sbalte, vyrážíme“, řekl vůdce, „Alwynn a Nervor zstanou u koní“. Útrpně pohlédl na zuboženého Moskyta, jemuž po vydatném spánku bylo o poznání lépe. „Du taky“, řekl.

* * *

Ve městě bylo nezvykle rušno. Všude shon a zmatek. Na náměstí plno lidí, přivázaných koní, hostince a krčmy pukaly ve svech. „A do háje, už se sjíždějí hostové“, řekl kdosi. „Hele, to nemůžeme stihnout“, otočil se k vůdci Trblot Vratigllad. „Dobře“, řekl Krochta, „Počkejte tady na mě, jedu na hrad“.

* * *

Krochta Moskyt nakonec přesvědčil stráže o nutnosti rozhovoru s Bóinem. Pro skutečnost, že mezi vojáky došlo k hádce, bylo

jediné vysvětlení. Ve vypjaté chvíli nebyli jednotní. A možná jediné díky nejednotnosti velvennořanů se vůdce Nurnských k Bóinovi přeci jenom dostal. V komnatách vládl chaos, bylo zde plno hostů, ruchu. Nebyl čas.

„Korunu ještě nemáme, pane“, řekl Krochta, když Bóin vešel a osaměl. Vypadal rozezléně, zachmuřeně. Neřekl nic, jenom zkoumavě visel čaroději na ústech. Krochta řekl, co ho trápilo. Potřeboval jediný den navíc. Aby stihli vybít hnízdo Stínu Valinnu. Pěvně věřil, že tam koruna někde je. Bóinovi se vůbec nechtělo, nakonec ale svolil, že udělá vše, co je v jeho silách. Šlo o poslední šanci. „Pane Moskyte, situace je vážná“, řekl, „Tak vážná, jak jen si dokážete představit. Dnes bylo Radě oznámeno, že zmizel ctěný pán Oikresp. Chápete snad, co to znamená“. „Jistě, pane“.

„Mám ještě jednu věc“, pronesl pomalu Moskyt. A vyklopil tu nešťastnou věc o Tanrisově krádeži, o popravě a zmizení perel. Bóin se vztekal, zlostně mrštil o zem cínovým pohárem. Neměl ale jinou možnost. Ti mamlasové jej zahnali do kouta. Neměl je rád, ale vsadil na ně a nemohl couvnout. „Jděte a udělejte to, co máte“, máchl rukou a tím považoval rozhovor za skončený. Krochta vstal. „Jednám s vámi jako čestný muž. Jsem Krochta Moskyt z Bažiny, vůdce Nurnských, starosta liscannorský a své závazky plním“. „Jistě. Komické čepice, kradlářství a vraždy se v bažinách mezi lidmi nosí...“, zabručel trpaslík nasupeně.

Odešel. Moskyt zůstal sám. Věděl, že ho Bóin urážel neprávem, snad. Věděl také, v jaké situaci se trpaslík ocitl. Malichernosti nelidí.

* * *

„Dem na to“, dodal si odvahy Třaskatul Drtinosa. „Uf“, odfoukl Vratigllad, tasil a párkrát zkusmo švácl do vzduchu. „Musíme to vyřídit rychle“, řekl vůdce Moskyt, „Teď nebo nikdy. Když někdo padne, necháme ho ležet. Každěj se musí spoléhat sám na sebe. Není čas“. Měl pravdu.

V místech, kde došlo k vůdcovu zohyzdění, se Nurnští sešikovali. „Je tam přístaviště pramic“, ozřejmil Trblot. Plán měli rozpracovaný do detailů. Drtinosa nedočkavě mávl rukou na znamení a druzi vyrazili.

To, co se dělo potom, lze při nejlepším vůli jen velmi těžko popsat. Nurnští volali po krvi a podle toho byl útok veden. Bezhlavě, drtivě. Kudůci, strážníci lodice v zostřených hlídkách, vyskočili na nohy, několik jich však ani nestačilo

tasit. Malý plac u kotviště byl záhy takřka přeplněn bojujícími, ostré potyčky se pro nedostatek místa rozvášnilly dokonce i na vratkých lodicích. Do té vřavy numští střelci zahájili palbu, volíce jenom jisté cíle.

Christla Lísková vyjekla bolestí, jak se jí zaryl do zad Solwinův šíp. Nezkoušený nováček nestřílel zrovna nejlépe, asi se mu ruka příliš trásla rozechvěním nad prudkostí bitky. Hobitka zavravorala a v tu ránu ji soupeř sekl šavlí do boku. Mrtvá Christla padla bezvládně pod nohy dalších, kteří se tlačili do místa střetu lační krve. Kudůci padali k zemi jako hrušky. Ubývalo jich. Dva či tři skočili do loďky a odrazili od břehu. Solwin si toho všiml, odhodil kuši a rozeběhl se k volné lodi, kterou už už nějaký klemešovec jal se odvažovat. Na její dno srazil u okraje bojujícího trpaslíka Drtinosa a náhlý náraz odrazil loď do proudu. Kudůk přepadl přes okraj, Solwin vzal bidlo a rozbil mu hlavu. Třaskatul nechápavě vstal a tasil. Začali druhou loď stíhat.

Poslední kudůk padl a družiníci naházeli těla do stoky. Některá se potopila, jiná se volně vznášela na hladině a pomalu se vzdalovala.

Pramice se střetly. Bidla se zkrřížila. Drtinosa proklál kudůka na přídi, rozbil mu hlavu. Nekoordinovanými pohyby obou posádek došlo k převržení. V tu chvíli teprve Solwinovi došlo, že neumí plavat. Drtinosa se odrazil ode dna a vyhoupl se na otočený kýl lodi. Rozhlédl se. Naposledy zahlédl Solwinovu hlavu. Odněkud ze tmy přilétl šíp a zranil jej. Skočil do vody, vysvlékl se ze zbroje a znovu se vynořil. Hledal poloutonulého družiníka. Nebylo těžké jej nalézt. Bezvhládné tělo uchopil nacvičeným chvatem záchranáře a odvěkl do bezpečí. Nurnští si trochu odpočali a ošetřili nejpotřebnější raněné.

* * *

Kdesi neurčitě ozvala se detonace. Na lodicích pluli úzkým tunelem. Třaskatul vylovil odhozené pláty. Připnul je, polaskal zbraň. Táhlé strky bidel popoháněly pramice kupředu. „Tady to je“, ukázal Trblot Vratigllad. Vlevo několika schůdky z vody ústila suchá zjevně používaná chodba. Nikde žádný zvuk.

Všelejducí opatrně nahlédli do prostorné místnosti. Zpoza připravených barikád vylétla sprška šípů. „Rubte je!“, zařval Vratigllad a vymrštil se skokem vpřed. Nurnští byli vzteky bez sebe. Ti proraďní kudůci jim už začínali pořádně pít krev! Snad díky tomu kobku doslova zplundrovali.

I několik dalších místností, včetně nocležny. „Heleďte, voni normálně vodstřelili zadní východ“, ukázal svůj objev Dyni Longodon. A opravdu. Vyspaná suť, díra ve stěně a za ní lesknoucí se hladina. „Nejspíš zdrhli. A ty co nezdrhli, budou za téma vratama“, došel Griffin na křižovatku chodeb a provedl krátký propoččet, že za dvěmi musí být nějaké obrovské sklepiště bez jakéhokolí jiného východu.

„Jó, víte co je Valinn?“, vzpomněl si náhle plešatý Vratiglad. „Né“, zavrtěl hlavou elf Thielas. „Posvátnej strom Klemešovců. Ten strom nepotřebuje světlo, pochází odněkud z bažin“. „Takže nejlíp uděláme, když ho podpálíme“, řekl Aedd.

Nurnší se na křižovatce rozestavili do výhodných pozic. Od kovaných dveří je dělilo pár sáhů. Rychle vyrobili provizorní zápalné šípy, Aedd vyňal láhev s olejem a do hrdla napral cár košile. „Plán by měl bejt takovej“, řekl ruindorský zloděj, „Někdo tam dojde, vodevře dveře a rychle se vrátí. Střelci zapálej šípy. Pokád' uvidíme strom, budem pálit do něj. To je nejspíš pěkně votráví a polezou ven. No a já mezitím hodím tudle zápalnou butylu, takže aby se k nám dostali, budou muset ložit vohněm. Jasný?“. „Teď ještě zbejvá vybrat dobrovolníka“, pohlédl vůdce na druhy. „Já, já“, přihlásil se nadšeně elf Thielas. Konečně příležitost, aby dokázal, že za něco stojí. Že něco umí. Třeba vzít za kliku a otevřít dveře.

Elf stiskl mosaznou kliku a směrem k sobě zatáhl. Zavrzaly panty. Thielas z neznámo jakých pohnutek ustoupil ke zdi a schoval se za veřej. Místnost byla ozářena plameny pochodní. Velká, prostorná. Nedaleko ode dveří se celá podlaha zvedala několika stupňovitými schody o dobrý sáh a půl výše. Tím pádem se nedalo dohlédnout na druhý konec. Po pravé straně stoupaly kamenné řady jakýchsi lavic. Zřejmě místo konání tajných zasedání organizace. V tomto nepřehledném terénu nebylo vidět živáčka. Ale někdo uvnitř přeci musel být!

Zraky družníků padly na vrchní část koruny roztodivného stromu, odhadem se dalo tedy tušit, že podlaha se v zadní části sálu opět svažuje, a to ještě mnohem níže, než teď stáli. „Valinn“, zatajil dech Griffin. Zapálili šípy a vystřelili. Ozval se výkřik. A další. Celý sbor. Klemešova banda vyběhla do posledního boje. Pomstít cháttru, která se rozhodla pošpinit svaté symboly!

Aedd Hlína zažehl ohňovou láhev a

metl. Láhev opsala oblouk a nepředpokládaně se roztráстила o veřej. Místo dopadu zachvátil oheň, který se s vychrslým olejem rozšířil na celou šířku chodby. Z plamenů se vypotácel ubohý Thielas, který hořel jasným plamenem. Vznícené tělo se zastavilo a zhroutilo do olejové skvmy. Ve strašlivých bolestech uhořel. Asi ještě dlouho bude nebožákův smrtelný chropot strašit přítomné ve snech.

„Proč tam stál, blbec jeden?“, vztekal se Aedd, který se ještě nevzpamatoval z šoku. „Jeho věc“, řekl vůdce, „Plán jsem mu vysvětlil nejmíň třikrát“. Ale nebyl čas na dlouhé řeči. Přes oheň se snažili projít nepřátelé. Proto střelci zahájili znovu palbu. Kdo z kudůků prošel, toho dobil Trblot s Drtinou. Až na tu nešťastnou příhodu vcelku výborný a bezpečný plán.

Přes zkomírající plameny podnikli gwendarronští hrdinové vpád do sálu. Rozprostřeli se do rojnice a doupe velvennské lúzy vybili do posledního muže. Tedy až na jednoho. Dle starého zvyku neopomněli vzít jazyka. A odnésti vše, co se zdálo být potřebné a cenné. Nebylo toho málo. Jediný, kdo tu chyběl, byl Klemeš. Zůstala však jeho truhla, patřičně zajištěná, již ale Griffin s Aeddem, mimochodem výborní zloději, nakonec přeci jen otevřeli. A jaká bylo jejich radost, když uzfeli královskou korunu. A jaký byl jejich smutek, když zjistili, že někdo vyloupl earril. Jaké bylo jejich překvapení...

Griffin přečetl nalezené motáky:

Věrný K.

Plán se rozbíhá. Stvrzené úmluvy platí.

Poslušni dojdou slávy a svobody. Spojkou je M. Má naši plnou moc.

N.

Věrný K.

Dny P. Jsou sečteny. Způsob a čas záleží na tobě. Zajímá mne jedině kámen. Zbytek je tvůj. Doporučuji přirozenou smrt. Nesmí padnout stín podezření.

N.

Věrný K.

Dílčí neúspěchy nás učí ostražitostí. Převezmi zásilku a čih podle jejích instrukcí. Nedá se jí důvěřovat, ale učiní vše potřebné. Domluv se na kontaktu.

N.

Věrný K.

Město je hlídáno. Důležitá schůzka je dva dny před úplňkem. Mochnu uklid'. Ví mnoho. Přivez dar od Z. Nebud' překvapen. Zkoušíme její věrnost a vše je součástí plánu.

M.

Mnoho tomu nerozuměli. Věděli jen tolik, že mají šibeničně málo času a zmizelý kámen už nemá cenu hledat. A věděli, že Trblot tenkrát na výzvědách promarnil šanci, která už se nevrátí. „Zbejvá nám už jenom předat korunu a zajistit důstojnej pohřeb krále“, řekl po chvilce rozpačitého ticha pan Linfalas. „Během smutečního průvodu se určitě něco semele“, řekl Aedd. A Krochta na to: „Jedem do lesa odpočinku. Vyspíme se na to. Ale ještě před tím se stavíme na hřbitově“. Vůdce se chtěl ještě jednou setkat s trpasličím předákem, aby mu předal tu skvělou novinu!

* * *

„Pan Bóin s váma mluvit nechce“, řekl Satlann, který po poslední příhodě neudržel s Nurnskými dobré vztahy. „Ale my pro něj máme to, co hledal“. „V tom případě to předejte na týhle adrese“, řekl stařík a načmáral na kus pergamenu pár slov. „Šedá ulice č. 23?“, podivil se Moskyt, „Proč to nemůžeme provést přes vás?“. „Mě do svejch křivejch obchodů netahejte, mám už svejch starostí dost s vysvětlováním různých vražd a podobně. Harpenova družina tady vod těch časů slídí jako honiči psi“, pravil příkře hrobník.

Smuteční průvod

Byli tu všichni. Kromě Nervora a Alwynna, kteří jako tradičně zůstali u koní. Někteří ještě trochu oťřesení z mučení zajatce, jehož se předešlé noci chopil tolik nechutným způsobem Solwin. Nařezával mu kůži na žebrech, pátil chodidla, nakonec zamordoval, ale přesto se nedozvěděl víc, než že Klemeš po posledním příchodu posla odjel kamsi do Pasennu a už se nevrátil. Snad ten ubožák ani víc nevěděl. Hostinec u rožněného selete pukal ve švech. Na náměstí se začínal srocovat dav. Bylo lze vidět i královské zástavy angwarrské, trubačů a žalopěvců nepočítaně. Velké narychlo stlučené řečnické pódium bylo ozdobeno květy a barevnými plátny. Městský sbor pěvců právě zpíval tklivou hrdinskou píseň z dob Bereholdových. Skutečně velkolepá

sešlost!

„Jděte k hostinci a zkuste sehnat nějaký dobráky“, řekl vůdce, „Já zatím tuhle s Trblotem pojedu do Šedivý ulice předat korunu“. „Cože máme sehnat?“, houkl Solwin. „Nějaký bezprizorní živý štít. I třeba naprostý blbce. Ať je za koho se krejt. Myslím, že to budem potřebovat“.

* * *

Rožněné sele bylo narvané k prasknutí. Aedd se ramenatě cpal davem až ke stolům, aby udělal místo malému Longodonovi, a pohledem tčkal po štamgastech. „Vidíš ty dvě žáby? Vypadaj dosti cizácky“, houkl dozadu. Alchymista přistoupil ke dvěma ženám, srkajícím pivo. „Nazdárek, dámy“, pozdravil Dyni. Hobitka vyjukaně vzhlédla a hlesla na pozdrav. Druhá, krolka, pomalu dopila, řihla, a řekla: „Co jé?!“. Dyni pěkně podle instrukcí udělal těm ženským návrh. „Klidně s váma pudem, no né, Bibi?“, houkla krollka, „Vobzvlášť dyž z toho něco kápne“.

Ta velká se jmenovala Táňa. Obhroublá jeskynní příšera, dostatečně blbá na to, aby dělala živý štít za málo peněz. Malé říkali Bibiána Šňupáková. Měla ráda pivo a šňupala mletý tabák, až měla nosík rudý a baňatý jako bramboru. Obě byly nehezké a bezprizorní. Hodily se výtečně.

„Longodone, to musíš vidět!“, procpal se ke stolu válečník Drtinosa, „U výčepu stojí chlap a prodává se za peníze. Blbec každým coulem“. „Tak ho berem, né?“, řekl Aedd.

Kolem nálevního pultu bylo o poznání volněji. Stál tam namol ožralý chlápek a nadšeně vrískal. Navlečen byl do pláště s hvězdami, hlavu pokrýval směšný klobouk bez střechy. „Dám ti pivo, esli rozstřelíš korbelt“, ozvalo se z davu. Člověk se zapotácel, vyplázl jazyk a zatajil dech, až tvář zbrunátněla návalem krve do hlavy. „Hrbel“, houkl zaklínadlo, z očí vyšlehlo cosi modrého, co by se při troše dobré vůle snad dalo nazvat bleskem, a od korbeltu se odlouplo ucho. Dav zaburácel potleskem. „Co eště umíš?“, zařval Griffin. „Rozstřelit sklenici“, vykřikl pyšně. „Tak co, berem ho?“, zeptal se Longodon druha. „Ale jó“, pravil Aedd, „Blbec je to dostatečněj“.

* * *

Náměstí bylo doslova našlapané. „Vítám mezi námi velectěného krále Angwarru, pána Glendorra s družinou“, křikl do hlásné trouby obřadně řečník. Na pódium za zvuku trubek a dud vstoupili vojáci v pestřích uniformách, nesoucí nosítka s třepotajícími se praporci. Na zlacené sesli

dřepěl seschlý stařec, pro nějž i vztyčení paže k pozdravu zdálo se býti nadlidským úkonem. Na zlaté koruně jasným zelenkavým třpytem zářil druhý z earrilů. Dav zaburácel ovacemi. Řečník jedno po druhém předčítal poselstva a kondolence význačných pánů velvennorských i přespólních.

„Polil sem ho vodou, ajť se probere“, křikl Drtinosa vůdci do ucha, „A menuje se prej Heller, ten prodejnej kouzelník“. „Tohle že je kouzelník?“, ohradil se Krochta, „Dyt’ to je vobyčejnej manták“. „Pravils, abysme sehnali blbce. Tak tady ho máš“, řekl dotčeně válečník. Numští stáli v davu a vyčkávali, co se semele. A něco se semlít muselo, to je jisté.

Za velké slávy a zvuku bubnů přišel hradní průvod. Perrimovu rakev na obrovských marách, zakrytých velvennorským praporcem a praporcem berenthaurským, pročpělým pachem bitev a zaschlou krví starých trpasličích válečníků. Hlava krále ležela na polštáři z květů, dlouhé vlasy a vousy byly zčesané a padaly v loknách přes okraj. „Helejte, naše koruna“, ukázal Linfalas.

Dav byl netrpělivý. Bóin, člen Rady velvennorského stolu převsal hlásnou troubu a oznámil lidu, že pan Oikresp a jeho muži se nedostavili, ale že již dále nelze vyčkávat. Pronesl několik vět o následovném průběhu smutečního průvodu. Králova rakev bude přenesena na pokraj Orghallu, kde dojde k poslednímu rozloučení. Dále už půjde jenom průvod nejvěrnějších a ti pochovají ostatky na tajném místě v Síních Berenthauru. V nejbližší možné době potom na velvennském hradě zasedne Rada velvennorského stolu k poslednímu tajnému sněmu, z něhož přímým hlasováním vzejde nový král, nástupník vlády v zemi. Průvod vyrazil na dlouhou pouť. Numští, roztroušení v několika skupinkách, dávali bedlivý pozor na jakoukoli podezřelou okolnost. Byli bedliví.

Kdesi nad Jarbou na obzoru zaválý modré praporce se zkříženými sekerami. Dlouhý průvod jízdních a částečně pěších mužů ve zbrojích vyjel na pláně. „Oikrespovi muži“, zazněly nadšené výkřiky z průvodu. Gendarroňané pozorně, průvod se ale mlčky zařadil mezi ostatní. Oikrespovi muži byli zaražení, snad to bylo dáno smutkem a žalem. Nicméně davem se rychle rozšířila zpráva, že pan Oikresp mezi svými vojáky není.

Numští byli zmatení. Vše bylo jak má

být. Žádná podezřelá událost, žádný případ. Slunce už dávno zapadlo nad Círrhenem. V Orghallu hořely stovky pochodní. Řečníci se loučili s mrtvým panovníkem. Glendorr byl natolik dojat, že se zmoohl jen na nesouvislé souvětí, jehož smysl unikl snad i jemu samému. Byl příliš stár a nemocen. Únava z dlouhého dne byla na něm znát. I Numští sklonili hlavu a v tiché modlitbě vzdali hold Perrimově památce. Potom světla zhasla, dle tradic je svrhli do propasti, jen několik málo osvětlovalo tichý průvod několika nejvěrnějších trpaslíků, kteří se odpojili, nesouce rakev po kamenité cestě nad propastí do hloubi Círrhenu, do samotného srdce. Tam, kde leží Berenthaur.

V úctě k trpasličím tradicím nechťeli Numští rušit svátost procesí a rozhodli se zajeti zpátky do lesa, kde na jediné přístupové cestě hodlali čekat na případné zrádce.

Dlouho se nic nedělo. Třičtvrtě hodiny přemítání, zda družiníci neudělali někde chybu, něco neopomněli. Lidé se už dávno odebrali na cestu domů, do měst a vsí. A náhle, v naprosté tmě, po cestě tryskem projelo několik jezdců. Mířili na Orghall. „My furt čekáme, že procesí bude napadený zezadu, a vono to může bejt klidně obráceně“, zalarmoval druhy pan Linfalas. „Deme!“, zaječel jako smyslů zbavený Vratigllad, vyhoupl se do sedla a vyrazil. I ostatní. Teď už to nebyla družina. Každý chvátal sám za sebe s cílem pomoci. Tak silné bylo pouto k zdejšímu kraji.

Temná předtucha se naplnila. V dále plála světla pochodní a zněl hluk nelítostného boje. Numští, nehlédě na to, že se mohou při jediném chybném kroku zřítit do propasti, dohnali šestici jezdců a zaútočili. Už od pohledu bylo zřejmé, že jde o nepřátele. Jezdci v bílých pláštích byli po zuby ozbrojení a byli to... lidé. Ti šli k zemi vcelku snadno. Popsati však to, k čemu v Orghallu došlo, lze jen velmi těžko. Snad tedy od začátku tak, jak se Numští dozvěděli od umírajících a zběhů.

Průvod dosáhl konce Orghallu. Dále už měli jít pěšinou v lesích. V místech, kde se sráz pprudce stácel vlevo užívali bílé postavy. Stáli tiše, bez hlesu, rozprostření v rojnici. Nad jejich hlavami čnely temné siluetyněkolika válečných strojů. Trpaslíci tasili. Náhle kdosi vykřikl a zpoza okolních balvanů a skalek vyběhli Oikrespovi muži. Zaútočili. Měli jasnou převahu, tlačili chabě se bránící protivníky před sebou. V té chvíli se však

někteří Oikrespovci otočili proti svým druhům a někteří se vydali na útěk. Zavládl strašný zmatek, který vyústil v krvavou potyčku, při které se to mydlilo hlava nehlava. A do toho všeho se přidali bílí jezdcí, jen několik z nich odtáhlo rakev k okraji.

Dyni, Bibiána a Heller okamžitě vyšplhali na útes a zahájili palbu. Ostatní ze rozprchli do všech stran, soupeřice s každým, kdo se postavil na odpor. Ty, co prchali, nechali být. Nebyl čas je dobíjet, zvláště když nebylo jasné, kdo je přítel a kdo nepřítel. Není snadné popsat vše, co se té noci v Orghallu událo. Není možné pamatovat na každý hrdinský čin. Vždyť nebyl téměř nikdo, kdo by nešel až na hranici svých možností, ochoten položit život svůj za Bóina. Tak obrovské bylo odhodlání Numských.

Trblot Vratigllad jako smyslů zbavený vběhl do nejbližší krvavé řeže, kde několik Harpenových mužů prolévalo krev po boku svého pána. Z Harpena tekla krev. Trblot prudce zaútočil, nehléděl na vlastní šrámy. Nebylo ale dáno Harpenovi přežít, padl pod ranou protivníka jako pravý muž, který ani v nejtěžší chvíli neopustil ideál, za který celý život bojoval.

Krochta Moskyt ze sebe vydal vše, co mohl. Nepřátelé kolem něj padali jako hrušky, smrad spáleného masa dělal vzduch těžkým a nedýchatelným. Aedd Ruindorský zaútočil po boku Griffina Linfalase, brzy jej ale ztratil. Nebylo lehké si mezi zmítajícími se těly udržet orientaci. Těžká souboj s několika protivníky jej zatlačila až na okraj propasti. Tam k zemi skolil posledního a potkal Krochtu, který byl zaujat čímsi vpředu. Tam na druhé straně bitevního pole právě skupinka bělopláštníků rabovala rakev. „Chtěj krále svrhnout do propasti“, zařval a mocně se soustředil. Aedd zašátral v batohu a nahmatal flakónek rychlosti. Krochta se teleportoval. Aedd si lokl odporné tekutiny. Pachuť mu nevadila. Rozhodně ne za noci hrdobců!

Čaroděj Moskyt se zhmotnil vedle rakve. Teď anebo nikdy. Šel zrádcům velvennorské koruny přímo na tělo. Po chvíli se ze tmy přiřítíl Aedd z Ruindoru a za bojového řevu sklátil jednoho z vojáků do prachu. Netrvalo dlouho a pobili je. Byli zemdlení, ale uchránili králový ostatky. Padali vysílením, ale přesto se vrhli k poslední a největší skupině bojujících, kde tušili Bóina. Na okamžik zahlédli Linfalase, Vratigllada a Drtinosu. Zem mokvala krví. Trblot se dostal po bok Thúnovi. Byla to čest pomáhat takovému velkému pánu.

Položil by za něj i život. Nebylo však dáno Thúnovi přežít. Čísí meč prot’al hrudní plát a on klesl. Další a další rány rozpoltily helmici. V nastalé mele se mizivý zbytek Oikrespových mužů dal na útěk. Zahazovali zbraně, někteří se vzdávali, jiní prchali. Poslední bělopláštníci obklopili Bóina. Už mnoho mužů nezbyvalo. Numští jako vosy zaútočili střed. Bóin na tom nebyl dobře. Vrozhodně chvíli mu Trblot Vratigllad zachránil život, když před něj skočil a nastavil vlastní hrud’. Těžké brnění ránu zastavilo, ač trpaslík neměl daleko od smrti. Zbraně věrných dodělaly svou práci. Bylo dobojováno.

Bóin byl vzteky bez sebe, ale nemluvil. Byxl příliš otřesen. Shromáždil zbytek svých mužů, kteří vzali na bedra rakev s Perrimem a namířili si to k Berenthauru. „A ty...“, otočil se trpaslík k vůdci Numských, „Poklekní“. Krochta učinil. „Jmenuji tě dočasně členem mé družiny. Vás všechny. Sejdeme se na hradě. Tento statečný muž bude vašim průvodcem“. Přitom se dotkl Moskytovy šíje jílcem skvostné válečné sekry. Družina osiřela. Rychle z hromady sténajících raněných vytáhl jazyka. Zajímalo je, jak to bylo s Oikrespem.

Trpaslík, jehož si vybrali, byl zřejmě na pokraji nervového zhroucení, proto okamžitě řekl všechno, co věděl. Pan Oikresp svým mužům v předvečer pohřbu nařídil tajný přesun do Orghallu. Od té doby jej neviděli. Tam na ně čekala záhadná jízda zápaďanů, kteří za pomoci otroků v řetězech přivezli dva velké šípomety. Z jejich rukou obdrželi Oikrespův rozkaz k útoku na smuteční průvod. Druhý den došlo k velké roztržce, někteří odmítli vykonat páně Oikrespovo přání. Nemalá část mužů s pochybnostmi zůstala. A došlo k činu, z kterého každý z těch, kteří přežili, bude nadosmrti rozpolcen. Zradili památku krále, svoji vlast. Byli zrazení svým pánem, jehož statečnost dříve ctili. Co se to, u všech bohů, stalo?

Druhého dne město doslova vřelo, jak se rozšířila zpráva o orghallské zradě. Veškerý ten kolot připomínal sopku před výbuchem. Numští se za městem dali dohromady a pod vedením přiděleného trpaslíka zamířili na hrad. Tam dostali přiděleny pokoje Bóinovy družiny. Z pokojů se nevzdalovli, čekali na večer, kdy měla zasednout Rada velvennorského stolu. Alespoň se umyli, šaty vyprali a najedli. Také spánek potřebovali jako sůl. Po Bóinovi nebylo vidu ani slechu.

Bóinova družina, včetně té nurnské části, se semkla a pod vedením jednoho z trpaslíků zamířila k Bóinově komnatě. Byl večer, večer rozhodnutí. Bóin byl oděn v slavnostní šat, který ostře kontrastoval s bleďou sveřepou tváří. Ani Nurnské nepozdravil. Procesí mlčky procházelo chodbami a sály, plnými veškerého lokajstva.

Zasedání rady se událo v obrovské kopulovitě komnatě. Kruhový stůl se sedmi křesly zel prázdnotou. Bylo zde plno vojáků. U stolu seděl pouze Darlonn, kudůk. Kdysi za vlády angwarrského krále Glendorra zde býval správce. Bylo to v dobách, kdy Velvennor jakožto východní Angwarr spadal pod angwarrské državy. Bóin zasedl a rozhlédl se. Chyběl pouze Kardavec, velvennský zbohatlík, pozdější člen Rady. Ten si dával na čas. Bóinova družina se semkla kolem svého pána. Stejně tak učinili přívrženci Darlonnovi. Atmosféra byla vypjatá, vzduch se dal krájet.

Lokajové otevřeli veřeje. „Ctihodný pán Kardavec přichází“. Kardavec, navlečený ve skvostném rouchu chrastil zlatými řetězi, jež se mu klímaly kolem krku. Tlustý pajdulák se tvářil nadmíru povýšeně a Bóinově různorodě ofáčované družině věnoval pohrdlivý pohled. Zasedl též ke stolu a rozhlédl se kol sebe. Po chvíli ticha pronesl: „Inu, prořídly naše řady poté, co se trpasličí velenárod vyvraždil“. Bóin vyskočil a zpražil přidrzlého kupce nevráživým pohledem. I Darlonn se naň zle podíval. „Doba je zlá, musíme dát velvennskému lidu nové světlo“, pravil Darlonn a věnoval pohled Bóinovi, který se opět odevzdaně posadil. Už mu nezbyvaly síly. Pomalu to vzdával. Jediné, o co teď chtěl bylo, aby na hradní půdě nedošlo ke krveprolití. Aby se nerozpoutala občanská válka, která by destabilizovala zemi natolik, že by se stala snadným terčem pro okolní státy. Jak by bylo snadné právě v této chvíli sáhnout po meči a moc si vydobýt krví. Co by se ale dělo dál? Mohlo by to znamenat konec jeho národu, konec staroangwarrských tradic. Ačkoli Numští byli připraveni na vše, Bóin rezignoval. Neunesl tíhu událostí, které se staly v poslední době. Kolik přátel ztratil. Kolik výtečných mužů padlo intrikářstvím zrádců. A neschopností těch, které v poslední naději povolal. Těch, kteří mu zachránili život a způsobili pád jeho plánů. Těch, kteří tu teď stáli okolo něho a byli připraveni za peníze pomordovat třeba celý hrad.

„Kvůli něčemu jsme se tady sešli“,

prolomil ticho Kardavec. Darlonn věnoval další krátký pohled Bóinovi. Ten, tichým roztráveným hlasem, řekl: „Vyvolme tedy budoucího krále...“. Numští se po sobě nechápavě podívali. Proč to dělá? Stačí jen lusknout prsty a podřízli by všem těm Kardavcům krky. Jšen lusknout prsty...

Jsou věci, které nájemní žoldnéři nepochopí. Jsou věci i nad těmi nejčestnějšími záležitostmi cizáků. Jsou věci svaté a hluboké. A těm cizinec nemůže porozumět.

Lokaj rozdál pergameny a brky. Každý teď napsal jedno jméno. Místností vládlo ticho jako v hrobě a škrábání brků se zarývalo do morku kostí. Členové rady si lístky vyměnili a otevřeli je. „Darlonn“, přečetl ze svého lístku Darlonn Velvennský. Kardavec se kysele zašklebil a s největším odporem pravil: „Bóin...“. Bóin rozevřel svůj list, zesínal a pergamen zahodil. Dobře věděl, jaké jméno ukrývá, ale přesto jej to ohromilo. Snad celou dobu čekal něco, co se nemohlo stát. Něco nemožného. Kardavec vyskočil a jeho muži tasili. Numští také. Darlonn mávl rukou a zavelel: „Stůjte! Toto je posvátná půda. Kdo prolíje krev, bude viset!“. Sluha zvedl list a podal jej Kardavci. „Darlonn“, houkl vztekle.

„Tímto vám kážu já, velvennský král“, pronesl Darlonn Velvennský stroze. Pan Bóin i Kardavec do zítřejšího dne i se svými věrnými opustí hrad. Kdo se vzepře rozhodnutí této rady, bude popraven. Kdo se nepodvolí řádu, bude řádem odsouzen. Neboť tak je od této chvíle psáno - já jsem král a tuto zemi povedu ku rozkvětu. Naše země je Velvennor a žádná jiná. Bude zde vládnout právo a pořádek. Tímto dnem rozpouštím Radu velvennského stolu, neboť splnila své poslání...“. Darlonn se sebral a se svými věrnými v patách opustil komnatu. Chvíli po něm se vytratil i Kardavec. Bóin seděl mlčky dál. Byl skleslý. Bylo po všem. Trpasličí Velvennor padl.

* * *

Před svojí komnatou se Bóin otočil k Numským. „Zřejmě chcete peníze“, pravil pohrdlivě. Krivdil jim. Už dlouhý čas pro něj nepracovali pro peníze. Už dlouhý čas se s osudem jeho lidu ztotožnili natolik, že se cítili sami býti příslušníky berenholdova národa. A on jimi tolik opovrhoval. Zavolal pár věrných a kázal nějakou odměnu pro pány připravit. Numští se drželi opodál. V úctě a otřesení. Jen Krochta Moskyt, čaroděj, který si o sobě vždycky myslel hodně, se rozhodl Bóinovi radit, co by teď měli trpaslíci dělat.

Taková do nebe volající drzost! Taková nestoudnost! Jakým právem se vůdce žoldnéřů zosobňoval do role rádce? Jakým právem srovnával chování trpaslíků s chováním lidí? Vždyť lidské pokolení nemá ani tuchy o starých tradicích a legendách. Pro ně jsou stejně mrtvé jako jejich souznění. Bóin předal Nurnským odměnu a tím byla pro něj celá ta nešťastná věc vyřízená.

Návrat

Šli mlčky dolů ulicí. Drtinosa někde za slušnou cenu pořídil povoz s koněm. Kola drkotala po výmolech a to byl jediný zvuk, který bylo lze slyšet. Numští byli ponořeni do vlastních úvah. Vesměs byli nešťastní, zahanbení. Nemělo cenu tu déle prodávat. Nakrátko se zastavili jenom v Lese odpočinku, jak jej nazvali. Osedlali koně, probudili Nervora Chinského a Alwynna Bělorukého a vyrazili vstříc Liscannoru. Nebylo jim do zpěvu. Jen zlomený Trblot Vratiglad za jízdy čmáral cosi na kus ppergamenu. Skládal báseň. Modlitbu. Cítil potřebu zbavit se svého žalu. Modlitba byla určena králi a angwarrskému lidu. Lidu angwarrských trpaslíků. Psaní vyholenému válečníkovi nikdy mnoho nešlo. Když se na obzoru objevila první liscannorská stavení, měl už název. To bylo první a poslední, co papíru svěřil. „Můj králi!“. Jediná dvě slova, která říkala vše a nic. V těchto slovech se zrcadlila neskutečná hloubka trpaslíkova věrného srdce, i prázdnota dnešního světa. Byly v nich kořeny i proudy, i prach angwarrských hvězd, vítr v korunách stromů Círhennu, pach krve, vůně slávy, hořkost porážky. Trblot rozuměl tomu, čemu lidé rozumět nemohou. Otevřel srdce a dal si slib, který možná nikdy nesplní. Slib, že jednou, až se naskytne příležitost, svůj dluh splatí. A slíbil si, že trpasličí Velvennor v něm bude žít dál, alespoň ve vzpomínkách a vyprávění. Dnes konečně přišel na to, kam patří...

Pod čarou

Zde měly být novinky liscannorské. Vzhledem k tomu, že starostovy sliby vyšly naprázdno, musíme se smířit s tím, že o zprávy z obce zůstaneme ochuzeni. Snad se dopřítě pan Burbbag pochlapí a svůj skromný sloupek naplní. Bylo by to asi na místě. Přeji všem Nurnským přízeň duchů v nadcházející přípravě na boj s drakem. Pevně věřím, že si všichni ve zdraví zatančíme na jeho šupinaté kůži. Bylo by to spravedlivé vítězství, stvrzené náklonností duchů ze Slunečního chrámu.

K. M.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*